JURNALUL® S.F.

Nr. 39 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

STIMULATORUL DE TIP BIOFEEDBACK — Cristian Lăzărescu

AŢI FOST RĂPIT DE UN O.Z.N. ? — Gene Wolfe

CONCURSURILE BAEN — Ovidiu Bufnilă

NEWS — J.G. Ballard

Marck Reynolds

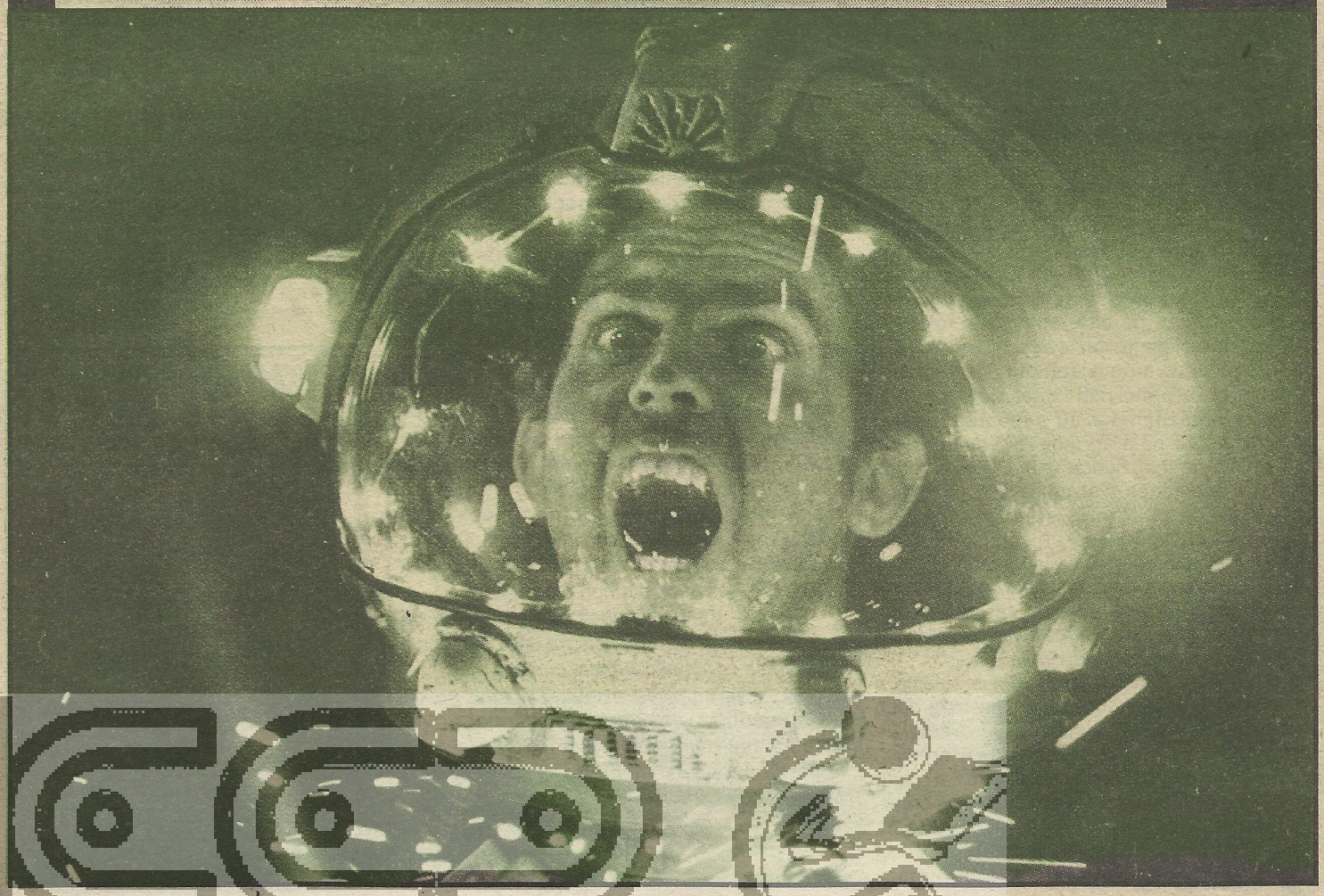

Dialogînd cu Ion Hobana despre BD, SF şi multe altele

– Domnule Hobana, deşi cu multă vreme în urmă aţi semnat mai multe scenarii de bandă desenată, ulterior nu v-aţi mai implicat în nici un fel în acest domeniu. Ce v-a determinat să reveniţi?

I.H. – Trebuie să facem puţină istorie, o istorie care începe cu 13 ani în urmă, la Stresa în Italia unde avea loc cel de-al V-lea Congres European de SF la care finalul a fost unul fast pentru sf-ul românesc: romanul **„Babel"** al lui Vladimir Colin, povestirea **„Evadarea lui Algeron"** de **Gheorghe Săsărman**, fanzinul „Omicron", **„20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne" scrisă de mine**, au cucerit premiile europene la categoriile respective; printre premiaţi s-a aflat şi **Robert Bonadimani**, autorul acestor două albume, nu pentru **„Anihia"** şi **„Stăpînii viselor"**, ci pentru un al treilea album **„Rosa di stelle"** şi care avea al treilea titlu publicat în această serie consacrată benzii desenate de editura „Arta Grafică". Să nu uit, tot la categoria bandă desenată, al doilea premiu i-a revenit lui **Sandu Florea**.

Rep – Cu albumul „În lumea lui Harap Alb".

I.H. – Exact. Mi-am propus încă de atunci să fac cunoscută publicului românesc opera lui **Roberto Bonadimani**, o operă după părerea mea deosebită. Mi-e greu să vorbesc ca un cunoscător – ceea ce nu sînt – despre calităţile grafice ale volumelor, dar ca un iubitor de artă în general şi de bandă desenată în special cred că Bonadimani se dovedeşte şi din acest punct de vedere la înălţime.

Rep.: – Ce ne puteţi spune atunci despre partea narativă a albumelor?

I.H. – Scenariul mi se pare bine construit, coerent, cu întorsături neaşteptate. Şi, cred eu cu o seamă de idei ce merită să fie reţinute, sigur idei pe care le întîlnim în general în literatura sf, dar care au fost tratate în mod fericit şi în aceste albume de benzi desenate: mă gîndesc la ideea extratereştrilor care dăruiesc oamenilor puteri pe care aceştia le folosesc într-un mod iraţional (acea armă care operează de-a lungul acţiunii), la această opoziţie între principiile unei vieţi naturale aceea a amazoanelor cu aspectele uneori dure necesare păstrării unei asemenea vieţi ameninţate de intruziunea unei civilizaţii tehniciste, de-asemenea sînt multe alte lucruri pe care sper că cititorii le vor descoperi cu plăcere şi care vor dovedi că autorul nu a vrut să facă o simplă operă de divertisment.

Rep.: – Acum aş vrea să lăsaţi deoparte sentimentele, de tată adoptiv, să încercaţi să fiţi obiectiv şi să ne spuneţi ce puncte mai slabe sau mai nereuşite aţi întîlnit.

I.H. – Aş spune că, poate, dar asta este o chestiune de gust, poate că eroina este puţin liniară în ceea ce priveşte reacţia ei faţă de întîmplările prin care trece, adică mi-ar fi plăcut dacă experienţele, destul de tari, prin care trece ar fi avut un impact mult mai puternic cu propria ei personalitate, adică această păstrare a instinctelor primare, această rămînere la filosofia lumii amazoanelor, poate ar fi putut fi privită dintr-un unghi mai dinamic, adică mi-ar fi plăcut dacă Anihia s-ar fi transformat şi ea în această aventură continuă pe care o trăieşte.

Rep.: – Editura „Arta Grafică" are de gînd să continue această serie? Şi dacă da pe ce coordonate?

I.H. – În afara acestor două albume şi al celui anunţat: **„Trandafirul galactic"**, mai există şi un al patrulea, o culegere de benzi desenate mai scurte, aparţinînd tot lui **Bonadimano**. Şi cred că pot dezvălui cititorilor **„Jurnalului SF"**, care sînt cititori mai specializaţi, mai apropiaţi de domeniul nostru că editura „Arta Grafică" va publica şi o serie de literatură sf. Primele lucrări vor aparţine unuia dintre cei mai mari autori francezi: e vorba de **Phillipe Curval** şi urmează să apară una din cărţile maestrului necontestat al sf-ului italian: **Lino Aldani**.

Rep.: – Deci datorită dumneavoastră vor exista în curînd la fiecare editură importantă cîte o colecţie sf, cred că e momentul să dezvăluim cititorilor noştri evenimentul anului: participarea lui Norman Spinrad la „PloCon"-ul ploieştean.

I.H. – Da, este o mare bucurie pentru mine pentru că **Norman Spinrad** are deja, la ora aceasta aproape toate lucrările contractate în România, deci vom avea prilejul să le cunoaştem pe toate. Este un scriitor cu totul deosebit, un non-conformist prin vocaţie. Îl vor cunoaşte şi fanii noştri cu prilejul întîlnirilor pe care le va avea în timpul vizitei în România. De altfel e foarte interesant de spus că el este şi exeget al literaturii sf, a publicat articole şi eseuri deosebit de interesante şi totdeauna foarte puţin convenţionale.

Rep.: – Şi poate va fi un punct de plecare pentru un bun obicei: în fiecare an un invitat de onoare din străinătate la Romcon.

I.H. – Fără îndoială. Mai sînt şi alţi autori care au acceptat să fie plătiţi pentru drepturile de autor în lei, de exemplu **Daniel Walther** care doreşte să revină în România; a mai fost. Şi poate că vom avea prilejul să vină şi **Lino Aldani**, cu toate că de cîţiva ani este destul de bolnav. Şi, iată o altă destăinuire : aş vrea foarte mult să revină un om fermecător, o adevărată istorie vie a sf-ului: **Forest Ackerman**. Cred că în primăvara anului următor îl vom avea din nou printre noi.

Rep.: – Vă mulţumesc şi să sperăm că aceste vise ale dumneavoastră care sînt şi ale noastre se vor împlini cît mai curînd.

I.H. – Şi eu sper cu atît mai mult cu cît aceşti scriitori, aceşti prieteni ai noştri vor aprecia mai mult primirea care li se va face după căldura sentimentelor şi cunoaşterea operei lor de care vom da dovadă.

a consemnat
Ionuţ BĂNUŢĂ

Teme şi motive S.F.

FANDOM -masa amatorilor de sf activi, care păstrează un contact permanent prin intermediul fanzinelor şi al unor întîlniri, consfătuiri, cenacluri, cluburi sau convenţii periodice

FANZIN - publicaţie periodică neprofesionistă, editată de unii membrii activi şi cu multă iniţiativă ai fandomului, în general sumarul unui asemenea periodic este consacrat în mare parte criticii literare, schimbului de idei şi opinii în cadrul fandomului, vehiculării ştirilor şi noutăţilor din domeniul ştiinţific şi al sf-ului

FANTASCIEZA -denumire sinonimă pentru sf utilizată în Italia la iniţiativa scriitorului şi criticului **Giorgio Monicelli**

FANTASTIKA – denumire sinonimă pentru science -fiction utilizată în URSS pentru desemnarea scriitorilor sf

FANTASTYCZNO-NAUKOWA PROZA – denumire folosită în Polonia pentru desemnarea scriitorilor science - fiction

FARFURIE ZBURATOARE - vezi OZN

FASCISM (în sf) – I. povestiri sf relatînd lupta popoarelor împotriva fascismului; ciclul Lefty Feep de **Robert Block**, Poul **Anderson** -Patrula timpului

2.Lupta antifascistă în universurile paralele în care puterile Axei au ieşit învingătoare. Sorban The Sound of His Horn, **Philip K. Dick** - The Man in High Castle

3.Povestiri sf care se desfăşoară în universuri paralele şi în care fostele căpetenii naziste sînt simple persoane particulare : **Norman Spinrad** - Iron Dream, **Paul van Herck** – Caroline! Oh, Caroline; **Keith Laumer** – The Worlds of Imperium

Mihaela şi Cristian IONESCU
(va urma)

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,
Număr realizat de: Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Nicolae ARITON, Dan POPESCU, Florin Leodor DĂNILĂ
(Redactori)

Adresa redacţiei:

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1,
Bucureşti tel. fax . 3.12.71.35;

Jurnal

E a treia zi de cînd mă aflu aici. Nu cred că mă voi obişnui vreodată cu înfăţişarea actuală a insulei – conservator, mi-o închipuisem întotdeauna aşa cum o lăsasem cu mai bine de 50 de ani în urmă. Dar dezvoltarea tehnologică şi-a pus şi aici hidoasa amprentă... O pojghiţă de beton o acoperă, dezolant desert prefabricat împodobit cu anonime cuburi cenuşii.

Vălătucii de sîrmă ghimpată aruncaţi acolo unde lespezile de beton ating apa au ruginit cu fiecare val stîrnit de uriaşele remorchere nepăsătoare ce urcă sau coboară leneşe Dunărea. Turnul de pază se înalţă ameninţător deasupra noastră, şi razele soarelui lovesc casca de oţel a santinelei.

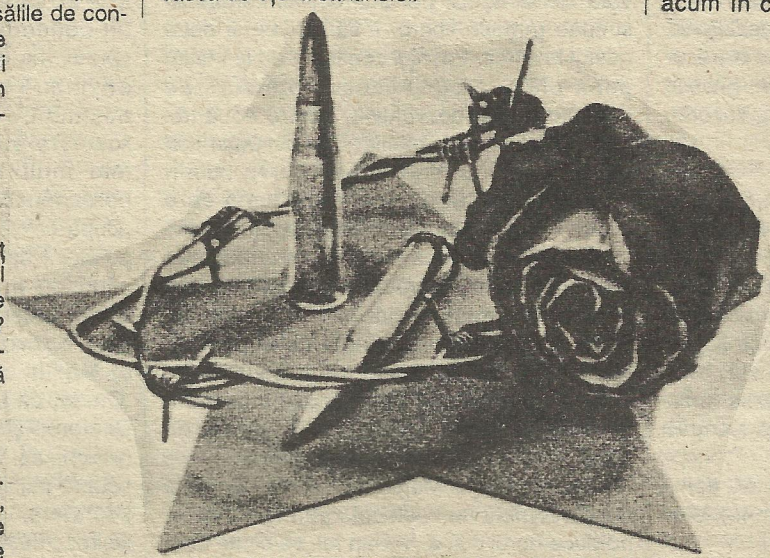

Ceilalţi mă privesc ostil, poate fiindcă orice nou venit e supus unei verificări atente, unei carantine, riguroasa selecţie destinată îndepărtării colaboraţioniştilor. Voi încerca să le demonstrez că nu sînt unul dintre aceştia.

21 septembrie

Astăzi, pentru prima dată, s-a apropiat cineva de mine. Citeam „Babel", şi imaginea tremurătoare a Or-aldei începuse să se înfiripe înainte-mi. George a fost singurul care a văzut-o, dar nu m-a trădat. Îi face plăcere să vorbească cu mine – se simte singur, de cînd Romulus îl părăsise, plecînd către ferma oamenilor de piatră. Ne-am plimbat mult, tăcuţi, eu împingîndu-i căruciorul cu rotile prin curba închisă a perimetrului de siguranţă.

Nu mai sînt singur.

24 septembrie

Pe zi ce trece izbutesc să-i dau o tot mai *mare consistenţă Or-aldei. Astăzi mi-a zîmbit* – o singură rază de lumină în peisajul tot mai sumbru care mă înconjoară.

Ce s-a întîmplat? Mă îndreptam spre dormitor, alunecînd pe dalele lucioase ale culoarului, cînd un urlet înfiorător mă îngheţă şi o siluetă trecu pe lîngă mine ca un fulger, aruncîndu-mă la pămînt. După ce mi-am revenit, am aflat totul. Lui Felix i se confiscaseră toate manuscrisele. Încercase să le ia înapoi, dar gardistul, batjocoritor, le-a aruncat în flăcări. Atunci ceva s-a rupt în el şi, alergînd ca nebun pe coridoare, s-a aruncat afară, dincolo de sîrma ghimpată, încercînd să plutească spre libertate. L-au adus zece minute mai tîrziu, împuşcat.

28 septembrie

Pe insulă nu mai creşte iarba. Pe insulă nu mai există copaci.

Insula nu mai e decît un sicriu de beton, un cimitir al morţilor vii.

Cred că doamna Mîndrea suferă cel mai mult din cauza asta. Ieri am surprins-o construind cu gîndurile o plantă, mlădiindu-se uşor sub adierea vîntului. Dar căldura nimicitoare a pălit-o, prefăcînd-o într-un fir uscat, destrămîndu-se ca un abur.

N-a plîns, dar chipul i se crispase, a ură.

31 septembrie

Astăzi, Lucian Merisca era atît de absorbit de jocul culorilor pe care şi-l desfăcuse în aer, încît n-a simţit apropierea gardianului. Strigătul meu de avertizare a sosit prea tîrziu – şi culorile n-au mai avut timp să se şteargă. Lucian e acum în camera albă, supus probabil unor teste tomografice care să-i smulgă secretele – dar nu vor reuşi.

Îngrijorat pentru el şi pentru noi, m-am furişat în zona interzisă, ascultînd convorbirea telefonică a maiorului.

Cel mai probabil e că ne vor lichida pe toţi.

1 octombrie

Tensiunea revoltei pluteşte în aer. Nu ştiu ce se va întîmpla mîine – dar din cînd în cînd o imagine se suprapune peste realitate, acoperind sîrma ghimpată şi petele de petrol în derivă. Ca izvorînd din gîndurile noastre, peisajul acesta liniştit ne transportă altundeva, dar timpul e prea scurt ca să ne putem da seama unde.

Vestea a sosit din senin. Ni s-a rezervat pedeapsa cu moartea.

2 octombrie

În zori, Poto sosi alergînd, cu pletele albe răsfirate de vînt, trezindu-se cu blîndeţe în timp ce un zîmbet misterios îi lumina chipul.

Ne-am adunat cu toţii în partea de vest a insulei. Soarele, ascuns dincolo de orizont, înroşea norii, transmiţîndu-le stranii irizaţii portocalii şi violet. Cerul părea tăiat în două, rupt între noapte şi zi. Luceafărul scînteia deasupra curcubeului blînd al zorilor, iar luna, ca o oglindă vrăjită, lumina rotund deasupra pădurii înghiţite de umbre.

Dunărea, ca un strajer tăcut al luptei dintre cele două astre, izvora din depărtare, învăluită în ceţuri, îmbrăţişînd insula. Dar era oare Dunărea? Apa era limpede, cum nu mai fusese niciodată. Păsări se roteau deasupra ei, penaje multicolore prăvălindu-se armonios pe orizontul violaceu. Cerul de un albastru întunecat, ultima rămăşiţă a nopţii, se decolora uşor, într-un azuriu cristalin, explodînd apoi într-o imensă mare de flori în care roşul şi galbenul dansau, mimînd imposibile figuri animate de galbenul geloziei sau de văpaia furiei.

Soarele se ridica, disc de aur strălucitor, poleind valurile ce aruncau peste apă o punte de reflexe orbitoare. Sîrmele dispăruseră, descătuşînd malurile, şi betonul se sfărîma sub noi, amestecîndu-se cu nisipul.

... Abia atunci am înţeles ce se întîmplase. Călcasem dincolo de vise. Ni se oferea o nouă viaţă.

Eduard PANDELE
şi Dan TEODORESCU – „Planetar SF"
Premiul I Atlantykron 1993

30 august 2053

Era cald, atît de cald ieri încît n-am îndrăznit să ies. Poate din plictiseală, poate mînat de dorinţa de a auzi şi altceva decît vacarmul străzii intrînd prin ferestrele larg deschise, am pornit radioul, închis din ziua în care noul guvern tehnocrat preluase puterea.

„... următorul comunicat: Orice activitate subversivă sau îndreptată împotriva realităţii, menită să abată atenţia cetăţenilor de la gravele probleme cu care se confruntă ţara, manifestată în scris, oral sau vizual, va fi pedepsită conform noilor prevederi... "

Am aruncat radioul, zdrobindu-l de perete.

Eradicarea imaginaţiei. Termenul apăruse de mult, o dată cu primele edicte ce epuraseră bibliotecile, eliminaseră anticariatele, librăriile şi editurile. Cuvîntul scris supravieţuise prin manuscrise, ev mediu transplantat în mijlocul secolului XXI – apoi dispăruseră sălile de concerte, muzeele, teatrele, înlocuite de bizare şi conformiste producţii cinematografice rulînd non-stop în săli amenajate deasupra stadioanelor căzute în dizgraţie.

Şi acum, noi.

31 august

Ieri l-au ridicat pe Dănuţ Ivănescu. Le-a fost uşor să-l prindă, se îmbătase şi începuse sa-şi strige ereziile tuturor. Erezii? Nu credeam că le voi spune vreodată astfel fantasmelor ce mă bîntuie de-o viaţă întreagă.

1 septembrie

A început vînătoare de scriitori. Azi-noapte, Cătălin m-a sunat, avertizîndu-mă. Aşa am scăpat de prima razie. Oare încotro se îndreptau trenurile ticsite cu atîtea creiere, cu atîtea vise? Mi-e frică să mă gîndesc la ce s-a întîmplat acum un secol...

18 septembrie

M-au prins. Au năvălit în casă, spărgînd mobila şi dînd foc cărţilor. Am salvat cîteva, aruncîndu-le într-o servietă pe care am strîns-o cu disperare la piept, tot drumul.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Horaţiu – Olimpiu RĂDULESCU
Corectură:
Isabela ION
Montaj offset:
Mariana SEBE, Gabriela BACALU, Daniel STĂNICĂ

Acest săptămînal face parte din trustul naţional de publicaţii
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Cristian LĂZĂRESCU

Staţia de metrou

Premiul Revistei Vatra 1986

Există lucruri care dăinuie. Emoţii, sentimente, trăiri, toate însemnînd, în fond, acelaşi lucru, toate eterne, perpetuîndu-se pentru vecie, păstrîndu-se în locuri inaccesibile viului. Tot ceea ce strînge un om de-a lungul unei vieţi, necazuri, bucurii, furie, fericire, şi multe altele aşteaptă împrejurul nostru. Să fie dezlegate, să pătrundă în prezent, o agresiune a trecutului mort, părăsit şi uitat. Şi uneori, găsesc un loc care să le permită învierea, iluzorie, incredibilă, vană.

* * *

O faţă pe care nu o cunoaşte, un chip la fel de alb precum halatul purtat, se apleacă deasupra lui.

„Vă simţiţi bine, domnule Martin?"

Cuvintele ajung de undeva, de departe, străbătînd vălul memoriei. Îşi întoarce capul, iar privirile dezvăluie patul pe care stă, noptiera goală, pereţii curaţi şi ferestrele luminată. Ar trebui poate să recunoască lucrurile din jur.

„Vă aflaţi într-o cameră de spital, domnule Martin. Aţi fost adus aici, acum trei zile, în stare de inconştienţă. Vă amintiţi?"

Da, îşi aminteşte acum. Sau... cel puţin momentele dinaintea accidentului. Sau n-a fost accident? priveşte faţa doctorului. Este străină, rece. Şi, declanşate de cine ştie ce resort ascuns, năvălesc imagini.

Metroul urlă prin tunelurile întunecate. La ora cinci după-amiază, lumea iese de la serviciu şi vagoanele sînt pline. Oră de vîrf. În ciuda anunţului lipit pe perete, Martin priveşte pe geam, sprijinidu-se de uşă. E înghesuit între o femeie bondoacă, ţinînd într-o mînă o plasă încărcată cu legume, în cealaltă o sacoşă cu pîine şi sticle murdare, şi un tip înalt, deşirat, cu ochelari groşi alunecîndu-i periodic pe nas, citind, sau prefăcîndu-se, o carte învelită în hîrtie pătată de grăsime. Afară, din cînd în cînd fulgeră cîte o lampă de veghe, pierzîndu-se undeva în urmă. Lumina din ramă face să sclipească oţelul lustruit al şinelor iar Martin, ca şi în copilărie, nu-şi poate desprinde privirile de şerpii lucioşi de metal ce însoţesc metroul.

O nouă staţie. În continuare merge puţină lume. Pe măsura depărtării de centru, vagoanele se golesc tot mai mult. Martin rămîne în picioare, cercetînd cu un fel de perversitate ascunsă pulpele groase şi diforme ale femeii cu plasă. Tipul deşirat a ocupat un loc şi s-a scufundat în lectură, ignorînd vînzoleala din jur. Martin îşi întoarce privirile de la el chiar în clipa cînd metroul se pune în mişcare. Peronul alunecă în spate, din ce în ce mai repede. Martin priveşte, într-o oglindă aflată deasupra liniei, vagoanele deplasîndu-se în sens invers. În momentul cînd vocea conductorului anunţă staţia următoare, Martin vrea să se aşeze pe unul din numeroasele scaune rămase libere, însă nu-şi mai duce gestul la sfîrşit. Pasajul continuat de la staţie, după plăcuţa cu „Accesul interzis", se lărgeşte brusc, dezvăluind, pentru două-trei secunde, o staţie părăsită. Sau cel puţin aşa pare, în lumina anemică a cîtorva becuri murdare. Restul e ascuns de rama care accelerează, grăbindu-se spre capătul liniei.

După aerul stătut din subteran, răcoarea zilei îl întîmpină înviorătoare. Martin locuieşte aproape de metrou, dar în ciuda scurtului drum ce-l are de făcut, gîndul staţiei părăsite nu-i iese din minte. Poate era în construcţie. Totuşi n-a văzut pe nimeni, nici muncitori, nici alte persoane. Poate erau în pauză de masă. Poate... prea mulţi de poate.

Garsoniera lui Martin e mică, neîngrijită şi pustie. Nimeni nu-l aşteaptă pe Martin, iar el nu duce dorul cuiva. Într-un fel, se simte bine aici. Cunoaşte toate ungherele locuinţei, îşi ştie lucrurile, îşi cunoaşte tabieturile şi n-are nevoie de nimeni să-l încurce la treabă. Un singur lucru îl sperie pe Martin: rutina. Nu vrea să devină un automat, cu gesturi precise, fără nici o abatere de la trasee bineştiute. De-aceea merge pe drumuri diferite la serviciu, fără teama întîrzierii, deoarece niciodată în viaţa lui nu s-a sculat mai tîrziu de cinci dimineaţa. Fiecare zi înseamnă alt aranajment al cărţilor în bibliotecă, fiecare două săptămîni schimbarea magazinelor şi chioşcurilor frecventate, fiecare două luni alte eforturi de cucerire a unei alte femei, în fond aceeaşi, chiar dacă are o nouă înfăţişare. Martin variază pe cît poate programul impus de constrîngerile sociale şi e mulţumit de felul în care se descurcă.

Într-o zi o să fac ulcer, îşi spune Martin, pregătind jumări. De fiecare dată, doar cartofi şi ouă prăjite. Nu e sănătos, Martin, îşi spune Martin şi staţia părăsită îi revine obsedant în amintiri. Privirea a înregistrat mai mult decît conştientul şi totuşi, Martin ştie că nu poate revedea decît zidurile cenuşii, crăpate şi lumina gălbuie, ca o descompunere. Şi mai ştie că atîta vreme cît nu va vizita staţia aceea, el nu va avea linişte. Şi de ce să mintă, Martin e de-a dreptul fericit de această intruziune brutală în viaţa lui. Începe să fluiere încetişor, gîndindu-se deja la momentul cînd va fi singur între pereţii reci. Ouăle sfîrîie în grăsime.

„Ei domnule Martin, acum sînteţi complet refăcut" spune doctorul, cu un surîs aseptic. „Nu cred că şocul prin care aţi trecut, oricare ar fi el, să lase urmări de durată. V-am dat un concediu de o săptămînă. Aş putea spune, într-un fel, că vă invidiez" adăugă el, privindu-l cum răsuceşte în mînă foile, neştiind ce să facă cu ele. „Mulţumesc" rosteşte stînjenit, într-un tîrziu, Martin, mai mult din dorinţa de a nu părea nerecunoscător. Doctorul înclină din cap. „După ce vă terminaţi concediul, mai treceţi pe aici. Poate vă amintiţi... " face el o pauză, căutîndu-şi cuvintele, ´circumstanţele accidentului, sau cum vreţi să-l numiţi." Martin e deja în picioare, doctorul la fel, îşi dau mîna şi Martin se simte obligat să adauge: „Credeţi că ar trebui să consult un psihiatru?" Doctorul îşi desface larg braţele: „A nu, în nici un caz. Orice urmări ar fi avut accidentul asupra psihicului dumneavoastră, acum sînt înlăturate." Şi continuă, conducîndu-l spre ieşire: „Amintirea a ceea ce s-a petrecut o să vă revină treptat, poate chiar subit, în condiţii similare care ar putea recreea situaţia. Nu trebuie să vă îngrijoraţi... " Dar Martin nu-l mai ascultă. Se salută din nou, îşi dau mîna, doctorul vorbeşte în continuare, Martin aprobă, sigur că da, aşa o să facă, neîntîrziat, şi după aceea coboară treptele, iese în stradă.

O săptămînă după ce a văzut întîia oară staţia, troleibuzul îl lasă în dreptul metroului. E seara tîrziu şi neoanele pîlpîind de pe bulevard se reflectă în băltoacele care n-au avut timp să se usuce. Cu o oră înainte, a plouat. Martin simte fiorul necunoscutului în timp ce coboară scara, evitînd mulţimea mergînd în sens contrar. Ar fi putut să vină aici chiar de a doua zi, dar plăcerea n-ar mai fi fost aceeaşi. Mai bine să aştepte o săptămînă.

O ramă triplă tocmai a oprit în staţie şi lumea se grăbeşte. Martin nu se grăbeşte. Se opreşte pe peron în aproierea capului staţiei, de unde poate vedea afişajele electronice colorate şi oglinda suspendată deasupra liniilor. De aici de unde se află, are de făcut doar cîţiva paşi pînă la lanţul care barează trecerea persoanelor străine. Şi totuşi, Martin îşi permite luxul de a lăsa să treacă şi următorul tren, ba chiar îşi aprinde una din puţinele lui ţigări, savurînd cu fiecare nerv momentul revelaţiei. Are timp să se

gîndească la déja-vu-ul ce i-a însoţit întotdeauna existenţa. Începînd de la geometria neschimbată a garsonierei şi terminînd cu femeile cu care face dragoste în patul murdar, totul nu e decît o infinită variaţie pe aceeaşi temă. Dacă nu s-ar împotrivi, mai mult ca sigur, ar ajunge să urineze la ore fixe.

Decis, stinge ţigara şi o aruncă, chiar în momentul în care în staţie opreşte un nou tren. În îmbulzeala ce se creează între călătorii grăbiţi să intre şi cei grăbiţi să iasă, Martin se strecoară repede pe lîngă lanţ. A reuşit. Nimeni nu l-a observat şi puţin probabil să aibă de-aici încolo ghinionul întîlnirii cu vreun impiegat. Se grăbeşte şi după vreo douăzeci de metri e silit să se lipească de zidul rece cu spatele, pentru a nu fi sorbit de metroul ce trece vîjîind pe lîngă el. Zîmbeşte, gîndindu-se la un posibil Martin din metrou, înghesuit între o cucoană bondoacă, încărcată cu sacoşe, şi un tip deşirat, cu ochelari căzuţi pe nas, şi holbîndu-se neîncrezător la el, Martin cel de aici. Fantasmagorii, dar amînarea l-a excitat. Înaintează repede încă puţin şi staţia este acolo, în faţa lui.

Priveşte jur-împrejur. În afara culoarului pe care l-a folosit, nu se distinge nici un acces vizibil. Face cîţiva paşi, băgîndu-şi mîinile în buzunare. În stînga, grămezi de moloz, praf pe jos neatins de nimeni, afişe decolorate, lipite pe pereţii umezi, în dreapta cîteva tronsoane de şină ruginite, încălecate, totul scăldat în lumina palidă a trei becuri sparte şi murdare de var. Este foarte frig şi Martin simte pielea încreţindu-i-se. Nici nu şi-a dat seama cît e de răcoare. Probabil din cauza igrasiei staţia n-a fost încă dată în exploatare.

Apoi vede şinele. Se apropie, fascinat, de marginea peronului, lăsînd urme în praful gros. Şinele sînt noi şi toate semnele indică folosirea lor. De fapt, de ce s-ar mira? Probabil pe aici trece trenul în direcţia opusă şi, odată cu acest gînd, îşi dă seama de greşeală. Tunelul se prelungeşte spre staţie, dar nici o lumină nu se zăreşte în el. E negru, parcă fără capăt. La fel şi-n partea cealaltă. Ba nu! În partea cealaltă... **în partea cealaltă se află ceva!** Un metrou. Un metrou?! tresare Martin. De unde pînă unde un metrou aici, din momnet ce tunelul acesta n-ajunge la staţie? Dar nu are prea mult timp să se gîndească, deoarece rama, simplă şi ciudat de neîngrijită, murdară, cu geamurile stropite de un lichid întunecat, zgîriată, cu farurile sparte, opreşte în dreptul peronului. Martin nu mai are timp nici să se întrebe daca a văzut sau nu conductor, fiindcă uşile alunecă în lături, ffssssss!..., iar dinăuntru, suprapunîndu-se muzicii desuete ce izvorăşte din difuzoare, precedat de un zgomot de sticlă spartă, se face auzită o voce lipsită de timbru: „Poftiţi, domnule Martin."

Tresare. „coboriţi la prima?" îl priveşte o bătrînă nervoasă. „da, da mă, scuzaţi." Priveşte pe geam. Da, e timpul să coboare. Se dă jos din maşină, e călcat şi calcă pe alţii, e îmbrîncit şi îmbrînceşte la rîndul lui. Deîndată ce scapă din aglomeraţie, întrebarea, pînă atunci alungată, revine obsedant. Ce s-a întîmplat acolo? A fost o halucinaţie, un vis? A avut un atac, l-a lovit cineva? Martin ridică instinctiv din umeri şi intră în holul blocului.

Ceva mai tîrziu, aşezat turceşte pe pat, pune deoparte cartea ale cărei rînduri îi joacă în faţa ochilor şi se întinde pe spate, cu mîinile la ceafă. Pentru prima oară în toţi anii de cînd locuieşte aici remarcă cît de jos se află tavanul. Şi cît de murdar e! Nu, ceva nu e în regulă. Ce e cu gîndurile astea? Şi totuşi... cîţi ani are? Treizeci şi opt. Aproape de medie. Se mai poate considera tînăr? Poate ar putea întemeia un cămin. Şi, pentru întîia dată (ziua premierelor, ce mai încoa şi-ncolo), Martin are conştiinţa unei vieţi irosite. La ce se reduc realizările lui? La încercările maniacale de a schimba, sau măcar de a alterna existenţa zilnică, în fapt doar de a-i da forme deosebite, nemodificînd nimic? Sau poate la munca de la birou, cu toate nimicurile şi murdăriile, mereu şi mereu reînoite? Nu e bine, omule, îşi spune Martin, ridicîndu-se în capul oaselor, nu e bine să constaţi că de fapt eforturile tale n-au făcut altceva decît de a te adînci în rutină.

Nu e bine, îşi repetă el, pe drumul spre metrou, nu e bine deloc. Martin se dă jos din maşină, pentru prima oară aceeaşi, sau poate din nou aceeaşi, se îndreaptă spre staţia de metrou, coboară scările printre oamenii ce urcă, schimbă o monedă, introduce una din fisele schimbate la intrare, celula fotoelectrică îi înregistrează indiferentă prezenţa, ca la atîţia alţii, Martin coboară din nou alte scări, ajunge pe peron, un tren intră în staţie, învălmăşeală la uşi, Martin merge către plăcuţa pe care scrie „Accesul interzis", nimeni nu-l vede, toţi sînt ocupaţi cu treburi, Martin trece pe sub oglinda ce-l reflectă indiferentă, pe sub ceasul cu afişaj portocaliu şi galben, trece peste lanţ şi dispare în întuneric. Metroul plecat din staţie îi scaldă figura într-o alternanţă de lumini şi umbre, apoi nu mai rămîn decît lămpile de gardă şi Martin păşeşte în staţia binecunoscută.

Nu s-a modificat nimic aici şi Martin ştie asta. Doar praful într-un colţ îi păstrează amprenta corpului căzut. Se opreşte, privind-o cu o curiozitate amestecată cu detaşare, apoi merge înainte, spre marginea peronului. Liniile lucitoare sînt tot acolo, unse, vibrînd de energie, recunoscîndu-l. Şi el le recunoaşte şi îşi aminteşte.

„Poftiţi, domnule Martin." Intră, împins parcă de o mînă binevoitoare, dar decisă. Ffssssss, se închid uşile în urma lui şi metroul se pune în mişcare, silindu-l să se sprijine de bara de susţinere ruginită. Lumina firavă din interior însîngerează murdăria de pe geamuri. Plasticul de pe podea e rupt în mai multe locuri, pătat în şi mai multe, acoperit de gunoaie cenuşii, de sticle goale, rostogolindu-se dintr-o parte în alta a vagonului. E mult mai frig decît în staţie şi în aer se simte un miros greu, de pămînt şi ouă clocite. În sfîrşit, Martin priveşte ocupanţii vagonului. Sînt puţini la număr, îmbrăcaţi în zdrenţe, cu membrele în poziţii obscene, cu carnea stafidită şi împuţinată. Probabil sînt morţi de multă vreme. Apoi lui Martin îi vine să urle, fiindcă îşi recunoaşte rudele, fratele înnecat la nouă ani, pentru că lui, Martin, îi fusese frică şi fugise plîngînd în loc să-l ajute, o fată pe care, adolescent, o iubise. Fratele lui arată cel mai îngrozitor. Părul ud şi încîlcit, nasul mîncat pînă la os, buzele putrezite dezvăluiau fragmente de dinţi în gingiile crăpate şi descompuse, găurile din obraji scofîlciţi şi orbitele descărnate în care Martin ghiceşte o forfotă albicioasă nelămurită. Şi, în momentul în care priveşte, capul băiatuui se întoarce spre el, iar mîna pe care se văd venele sparte şi tendoanele topite se strînge, într-un incredibil efort de revenire la viaţă. „Doamne, Maică Precistă, aşa ceva nu se poate, e imposibil, e imposibil... " bîiguie Martin, simţind cum i se zbîrleşte fiecare fir de păr din cap. Din difuzor Beatles-ii cîntă „Yesterday", apoi copilul îşi mişcă gura deformată şi vocea lipsită de timbru se face auzită: „Nu trebuie să vă temeţi, domnule Martin. Sîntem doar nişte amintiri, nişte lucruri uitate. Dumneavoastră aţi terminat cu noi. Sîntem inofensivi. La urma urmei, reprezentăm doar trecutul dumneavoastră, nu-i aşa? Credeţi-ne, domnule Martin, avem aceaşi dorinţă de viaţă ca şi dumneavoastră, ba poate chiar mai mare. Pe noi nu ne sperie rutina, ne-am obişnuit cu ea. " Martin se retrage doi paşi. Celelalte cadavre îl privesc şi el crede că poate descifra în muşchii mîncaţi un reproş tăcut. Difuzorul se aude

din nou: „Dumneavoastră, domnule Martin, trăiţi doar în prezent. Toate schimbările pe care le operaţi şi le-aţi operat pînă acum nu reflectă altceva decît teama dumneavoastră de trecut. Acum priviţi în faţă toate amintirile pe care le-aţi strîns şi care nu vor să moară. Fiindcă, poate e greu de înţeles, domnule Martin, dar viaţa e frumoasă. Şi e nedrept să vă bucuraţi doar dumneavostră de ea, nu sînteţi de acord? Vă vom căuta, şi încetul cu încetul, vă veţi obişnui cu prezenţa noastră, veţi învăţa să ne acceptaţi, să trăiţi cu noi, poate chiar să ne îndrăgiţi, pînă în clipa cînd veţi fiinţa doar pentru noi, doar pentru trecutul dumneavoastră. Nu veţi mai fi silit să suportaţi şi să vă adaptaţi lumii reale. Odată refugiat în amintiri, toate aceste griji vor dispărea. Zidul, domnule Martin!" „Bine, dar" se înneacă el, căzînd în genunchi „eu am şi amintiri frumoase, de ce tocmai acest coşmar să-mi invadeze viaţa?" I se păruse, înainte de a cădea într-o binefăcătoare negură, că în vocea din difuzor răzbate o nuanţă de infinită mîhnire: „Trebuia să luaţi celălalt tren, domnule Martin; nu pe acesta."

Percepe, fără umbră de mirare sau spaimă, trenul oprit, acelaşi ca şi data trecută, uşile alunecate în lături. De data aceasta, difuzorul e mut şi Martin păşeşte, fără nici o ezitare, în penumbra friguroasă a vagonului, privind în jur. Uşile se împreunează, şuierînd, în spatele lui.

Şi Martin începu să rîdă. Să rîdă cu lacrimi, pînă ce plînge cu adevărat, în timp ce trenul goneşte prin tunelul întunecat. Martin plînge, şi printre lacrimi îl priveşte pe Martin cel putrezit din faţa lui, pe Martin cu care îşi va petrece restul vieţii de-acum încolo, pentru a afla adevăruri ce nu slujesc la nimic. Pe Martin, tovarăşul lui de drum pentru vecie.

Şi trenul goneşte, goneşte înainte.

Memoria ascunsă:
Aţi fost răpit de un OZN?

Sub acest titlu, revista americană OMNI publică un chestionar adresat celor cinci milioane de cititori ai acestei prestigioase publicaţii de science-fiction şi ştiinţă de frontieră. Datele obţinute vor fi prelucrate pe calculator şi interpretate de o echipă de ozenologi condusă de Budd Hopkins, unul dintre cei mai activi cercetători ai domeniului din ultimul deceniu. Nu-i exclus ca acest formular să spună cîte ceva unora dintre cititorii „Jurnalului S.F.

1. Aţi văzut vreodată ceva despre care aţi crezut că ar putea fi un OZN? Dacă da, descrieţi evenimentul.

2. Dacă aţi răspuns cu DA la întrebarea 1, cui aţi comunicat observaţia dumneavoastră:

A. Forţelor Aeriene sau altor structuri militare; B. Poliţiei locale; C. Unei organizaţii OZN-ologice neguvernamentale; D. Mass-mediei; E. Nici unul din răspunsurile de mai sus.

3. Dacă aţi răspuns DA la întrebarea 1: amintirea evenimentului prezintă lacune, ca şi cum n-ar forma un întreg coeerent?

4. Aţi avut perioade de timp despre care, imediat după aceea să nu vă amintiţi nimic? Dacă DA, descrieţi circumstanţele.

5. Aveţi vreo teamă exagerată şi aparent inexplicabilă faţă de un anumit loc – o porţiune de şosea, o încăpere, un cîmp etc? Dacă DA, localizaţi-l şi descrieţi natura spaimei dvs.

6. Aţi încercat vreodată o senzaţie de dezorientare în urma faptului că v-aţi trezit în alt loc decît acela în care vă aminteaţi a fi fost doar cu cîteva secunde înainte? Descrieţi incidentul.

7. În copilărie, aţi văzut vreodată figuri ciudate, în situaţii care păreau prea realistice pentru a fi vise? Dacă DA, descrieţi aceste figuri şi anexaţi, dacă este posibil, un desen al acestora.

8. Aţi avut vreodată o rană inexplicabilă, nedurereoasă, nesîngerîndă şi care a lăsat o cicatrice?

9. Dacă aţi răspuns cu DA la întrebarea precedentă, descrieţi localizarea şi aspectul rănii.

10. Aţi avut în repetate rînduri vise în care apăreua OZN-uri sau fiinţe descinse din acestea? Dacă DA, atunci descrieţi aceste visuri.

11. Vi s-a spus că în copilărie vă rătăceaţi deseori în cricumstanţe pe care nu le cunoaşteţi? Dacă DA, detaliaţi.

12. Aveţi fobii sau temeri fără un motiv aparent şi care au un efect handicapant asupra vieţi dvs? Dacă DA, atunci descrieţi atît anxietatea dvs. cît şi efectele acesteia.

13. Vă amintiţi anumite cuvinte „fără sens" care par a avea totuşi o semnificaţie specială pentru dvs., de care nu vă puteţi aduce aminte? Printre acestea se află şi cuvîntul **trondant?**

14. Dacă sînteţi de sex feminin: aţi avut vreun vis ciudat şi realistic despre graviditate sau copii dispăruţi sau malformaţi? Dacă DA, atunci relataţi visul în detaliu.

15. Dacă sîtneţi de sex masculin: v-a relatat vreo rudă sau cunoştinţă de sex feminin un astfel de vis? Aţi avut dvs. înşivă un vis asemănător? Vă rugăm să explicaţi.

16. Aţi avut vreodată probleme de ordin medical extrem de neobişnuite şi încă neexplicate? Dacă DA, atunci care erau simptomele?

17. Aţi avut dvs./soţia dvs. o sarcină cu un final misterios? Detaliaţi.

18. Sînteţi somnambul? V-aţi trezit vreodată brusc în afara apartamentului dvs? Detaliaţi.

19 Aţi auzit vreodată voci „interioare" dîndu-vă ordine sau avertizîndu-vă într-o privinţă anume? Dacă e aşa, vă rugăm să vă explicaţi, specificînd natura celor comunicate şi reacţia dvs. la acestea.

20. V-aţi auzit vreodată strigat pe nume de către o voce „interioară"? Vă rugăm să relataţi circumstanţele.

21. V-a relatat vreo rudă apropiată cum că a trăit aceleaşi experienţe ca cele inserate mai sus?

Traducere şi adaptare:
Paul TATOMIR

IPOTEZA PSI

FENOMENE ENERGETICE SPONTANE (1)

PETER LEB

De-a lungul anilor, în diferite zone ale globului au fost observate o serie de feomene energetice deosebit de interesante şi contradictorii, care au generat nu de puţine ori păreri exagerate sau exaltate. Doar de puţine ori astfel de fenomene fizice au fost observate cu ochiul liber, de cele mai multe ori fiind sesizate doar datorită imprimării accidentale pe placa fotosensibilă.

Ne vom referi la o serie de asemenea fenomene remarcate şi la noi în ţară, într-o zonă destul de bine delimitată geografic, situată cam la 5-6 km de centrul municipiului Cluj, în direcţia NV. În cercetările întreprinse împreună cu inginerul Borbath Csaba am folosit aparatură foto de diferite tipuri, precum şi filme ORWO, ORWO CHROM, AZO şi Forte. De-a lungul anilor am făcut peste 1000 de clişee din care aproximativ 5% deontă prezenţa evidentă a acestor fenomene.

Funcţie de formă, fenomenele de acest gen pot fi clasificate în trei categorii:

Tip 1 : sferice sau ovale cu contur bine definit;

Tip 2: plasmatice, cu contur slab determinat;

Tip 3: emanaţii energetice.

Neavînd reper vizual direct asupra fenomenelor, mărimea acestora, precum şi distanţa la care s-au aflat faţă de obiectivul aparatului, cît şi în aer. Totuşi, pe anumite clişee apar aglomerări de fenomene energetice care par a se afla în mişcare. Astfel, pe un clişeu apar 11 sfere albe pe fondul cerului înnorat de iarnă. Sînt dispuse pe trei şiruri verticale, sferele din stînga avînd un contur relativ net şi părînd a fi staţionare, iar cele din mijloc par a fi în mişcare în direcţii diferite. Ţinînd seama de timpul de expunere, de distanţa aparentă, am dedus că dacă aceste sfere sînt în mişcare trebuie să aibă o viteză de 8-9.000 km/h. Dar atunci apare un paradox: în acest caz imaginea ar fi aproape ştearsă.

Aceste manifestări nu sînt periodice. Apar în mod aleatoriu în diferite perioade ale anului şi ale zilei, din care cauză este foarte dificilă evaluarea lor statistică.

Pentru înregistrarea unor eventuale radiaţii am folosit „capcane" fotosensibile, adică bucăţi de film ambalate în hîrtie neagră şi protejate de lumină şi umiditate. Un prim lot a stat în zonă o săptămînă. O „capcană-martor" s-a aflat în afara zonei active în condiţii meteo identice. La developare s-a observat că cele din zonă sînt impresionate. Am efectuat şi un alt test cu „capcane" ecranate cu folie de aluminiu de 50 de microni pe care s-a practicat un orificiu de 6 mm. Acestea au fost puse perechi, una la nivelul solului şi o alta la 10-15 cm sub sol. La developare, toate clişeele au fost impresionate în locurile neecranate. Şi ceea ce pare interesant, nu în mod uniform: dacă în unele cazuri clişeul de la nivelul solului a fost mai puternic impresionat, în altele rezultatul a fost invers.

Pentru a controla dacă acestea impresionări nu se datorează unor radiaţii radioactive, am baleiat zona cu un radiometru de tip DOZIPORT - 536 pentru radiaţii beta şi gama. Rezultatul a fost negativ. Am colectat şi mostre de sol şi vegetative care au fost analizate radiometric într-un laborator de specialitate. Rezultatul a fost de 0,02-0,04 mrem/h (cu valoare maximă de 0,06 mrem/h), valori situate în limitele radioactivităţii naturale normale.

În cîteva articole din presă au apărut relatări că în acesată zonă se pot observa deteriorări termice sau radioactive ale vegetaţiei. De-a lungul anilor nu am observat manifestări care să confirme o astfel de afirmaţie.

O serie de relatări din surse sigure ne-au determinat să ajungem la concluzia că în zonă apar în mod spontan şi aleatoriu surse de infrasunete. De asemenea, au fost puse în evidenţă emisii bioenergetice de tip electronografic ce denotă o activitate energetică spontană a unor zone de vegetaţie. Se impun două întrebări: 1) de unde provine această energie? 2) de ce doar în anumite zone?

(va urma)

Concursurile Baen

Romanul Podkayne of Mars(Podkayne de pe Marte) al lui R.A. Heinlein are două finaluri; unul al autorului rămas în manuscris şi unul al editorului primei ediţii. Pentru a stabili care din ele să fie tipărit în tiraj de masă, Baen Books a lansat un tiraj de probă conţinînd ambele versiuni Cititorii vor vota finalul preferat.

Baen Books a organizat şi un concurs de eseuri care să vină în sprijinul unuia sau altuia dintre finaluri. Se vor da 11 premii: unul de 5oo dolari - pentru cea mai bună lucrare şi zece a cîte 5o dolari următorilor. Tot pentru Podkayne s-a lansat şi un concurs pentru cea mai bună vitrină de librărie. Se vor da patru premii a 500 dolari . pentru patru zone diferite de vînzare.

Toţi votanţii vor primi cîte un poster gratuit reproducînd coperta făcută de Steve Hickman(autorul timbrelor Space Fantasy).

Concursurile vor fi jurizate chiar de Jim Baen .

NEWS

Marele premiu Logidec al S.F. & F. din Quebec Canada a fost acordat pe 7 aprilie în Casa Scriitorilor din Montreal, lui Elisaberth Vonarburg pentru activitatea din 1992 şi în mod deosebit pentru romanul Chroniques du pays des Meres(Cronicile ţării mărilor).

O Harlan Ellison lucrează la volumul Mind Fields(Cîmpuri mentale) ce urmează să apară la Morpheus Internaţional.

Cele 3o de povestiri vor fi ilustrate de pictorul polonez -suprarealistul Jacek Yerka.

O Societatea Americană de Astronomie a ajuns, după o analiză literară amănunţită, la concluzia că profesorul James Moriarty eternul rival al lui Sherlock Holmes, a fost modelat după astronomul american SIMON NEWCOMB. Ambii au scris despre teorema binomială, despre dinamica asteroizilor şi erau experţi în oblicitatea eclipticii. Însă Moriarty, nu a făcut niciodată prezicerea că niciodată nu va putea zbura ceva mai greu ca aerul - aşa cum a făcut-o Newcomb.

OCompozitorul Tod Machover (USA) a prezentat în sala Kitchen din NEw York 3 piese muzicale incluzînd „Valis Song" fragment din opera Valis bazată pe romanul omonim al lui P. H. Dick.

Dan Popescu- Sigma
(Piatra Neamţ)

Nota autorului

O modernizare chiar şi modestă a semnelor zodiacului pare acum mult prea tîrzie. Casele cerului nostru psihologic nu mai sînt de multă vreme închiriate berbecilor, caprelor şi racilor, ci mai curînd elicopterelor, rachetelor de croazieră şi steriletelor, ca şi tuturor tipurilor de profilaxie psihiatrică. Unele corespondenţe sînt evidente: clonările şi seringile hipodermice se potrivesc în locul Gemenilor şi al Săgetătorului. Dar cum rămîne cu toate acele animale de curte atît de importante pentru caldeeni? S-ar putea ca adevăratele duplicate ale acestor creaturi prozaice să fie maşinile care ne însoţesc şi ne modelează vieţile în atît de multe feluri – dominate fiind de computerul – Taur care-şi pune la dispoziţia tuturor potenţialul nelimitat. Cît despre berbec, neobositul paznic al cetei de animale domestice, corespondentul lui în propriile noastre case ar părea să fie aparatul polaroid, păstorindu-ne pînă şi cele mai neînsemnate amintiri şi emoţii, chiar cele mai tandre acte sexuale.

În orice caz aici este un zodiac s.f., ce presupune că realmente vă începe cu...

Semnul Polaroidului

Cerurile alunecau. Abia sosise prima echipă de televiziune în parcarea spitalului, că şi începuseră supravegherea prin binoclu etajelor superioare din secţia de psihiatrie. Coborî apărătoarea de plastic de pe lentile; obosit de toată această preocupare pentru percepţia unei lumi micşorîndu-se şi mărindu-se în jurul său.

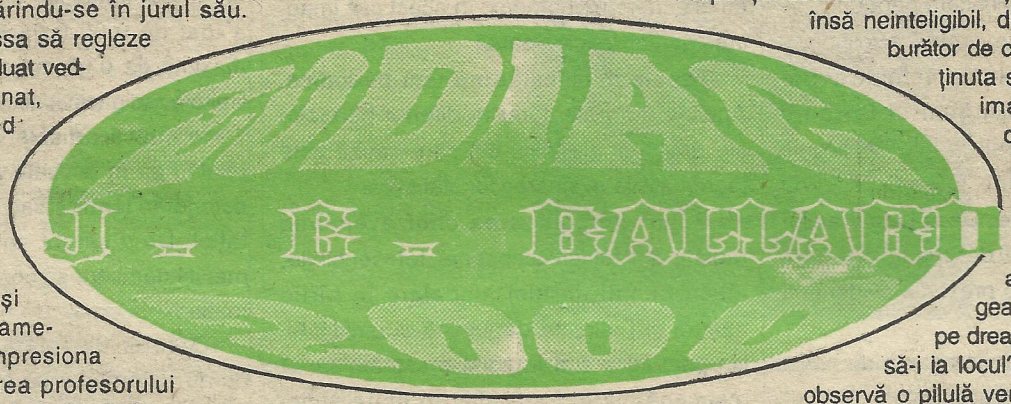

Aştepta ca dr. Vanessa să regleze obiectivul camerei de luat vederi. Părul ei dezordonat, nepieptănat de cînd prima dată îl luase (pe el) din cantina pacienţilor, căzu peste vizor. Avea de gînd să pună filtrul propriilor sale şuviţe între ea şi indiferent ce mesaj amenînţător ar fi putut impresiona pelicula? De la sosirea profesorului Rotbalt în limuzina Ministerului de Interne ea nu facuse altceva decît să-l fotografieze obsesiv în cele mai inutile ipostaze: studiind plicticoasele imagini Rorschach, mergînd pe bicicletă în sala de fizioterapie, ghemuindu-se pe bideul din apartamentul ei. De ce-l dăduseră deodată afară, pe el, un pacient pe termen lung pe care toţi l-au ignorat pînă acum zece ani cînd a fost admis? În tinereţe stătea de multe ori pe acoperişul căminului şi cuprindea tot cerul cu privirea, dar nici măcar dr. Vanessa nu-l luase în seamă. Dîndu-şi pe spate părul blond, îl privi cu o preocupare neaşteptată:

– Încă o rolă şi gata, trebuie să strîngi, că vine elicopterul după noi.

A stat pe pat alături de el toată noaptea, proiectînd filmele pe peretele apartamentului.

Semnul Computerului

Era aşezat la biroul metalic de lîngă podium, cu privirea aţintită la chipurile liniştite ale delegaţilor, în timp ce prof. Rotblat manevra imprimantele.

– O scanare citoplasmatică de rutină a fost efectuată acum şase luni pe pacienţi ai acestei obscure instituţii psihiatrice, ca parte din cercetările clinice privind obţinerea unui nou tranchilizant prenatal. Datorită dr. Vanessa Carrington, extraordinara şi întreaga chimie a celulelor anormale ale subiectului mi-a fost adusă în atenţie, iar mai presus de toate, rotaţia levogiră a spiralei moleculei de ADN. Cele mai amănunţite analize, coordonate de ULTRAC 666 de la M.I.T. cel mai puternic computer din lume, confirmă că acest tînăr anonim un orfan cu proveniență imposibil de aflat, se pare că s-a născut într-un univers-oglindă, apoi a fost propulsat în lumea noastră de către forţe cosmice cu o putere nelimitată. Analizele mai arată că, în opţiunea pentru originala rotaţie spre dreapta, imperiul nostru biologic a făcut cea mai proastă alegere. Toate prezicerile lui ULTRAC sugerează că posibilităţile combinative ale ADN-ului levogir le întrec pe cele ale propriei noastre chimii celulare cu 10^{27}. Aş putea adăuga că programatorii lui ULTRAC au realizat un model informaţional complet al acestui univers alternativ, cu implicaţii benefice dar şi înspăimîntătoare pentru noi toţi...

Semnul Clonelor

Se sprijinea pe balustrada balconului forţîndu-se să vomite pe pardoseala turcoaz. La douăzeci de picioare mai jos de camera lui de hotel era acoperişul curbiliniu al centrului de conferinţe cu partea din spate din beton alb că un imens cristalin al unui ochi închis. Dacă prof. Rotblat n-ar fi făcut acele afirmaţii despre universurile alternative, delegaţii n-ar fi văzut nimic prin acea piesă în formă de ochi. Au părut a fi mult mai impresionaţi de capacitatea acestui superproductiv computer decît de aceea a profesorului. Pînă acum viaţa sa fusese lipsită de orice orizont: juca volei cu paraplegicii, îşi lovea gambele de scaunele lor cu rotile, se plictisea ceasuri întregi prefăcîndu-se că pictează ca Van Gogh la orele de terapia muncii, apoi petrecea serile în faţa televizorului cu caşeta de largactil. Dar măcar putea privi sus, spre cer, şi putea asculta muzica-temporală a quasarilor. Aşteptă să-i treacă greaţa, cu părere de rău că trebuise să verse acolo. Holurile hotelului erau pline de oficiali suspect de respectabili. Unde era cum dr. Vanessa? Pierduse deja atingerea mîinilor ei liniştitoare, mireasma ei din preajma amfiteatrului de proiecţie. Privi vomismentul de pe balcon. Jos, directorul televiziunii stătea pe acoperişul centrului de conferinţe fluturînd prietenește, însă neinteligibil, din mînă. Era ceva tulburător de cunoscut pe chipul şi în ţinuta sa, ca o prea perfectă imagine în oglindă. Din cînd în cînd omul părea să-i facă nişte semne încercînd să-i transmită codul unei evadări. Sau era acesta vreun fel de geamăt sinistru, o replică pe dreapta a lui însuşi, destinat să-i ia locul? Ştergîndu-se la gură observă o pilulă verde în vărsătura dintre picioarele sale. Care va să zică poliţia sanitară încercase să-i dea un sedativ. Fără să se gîndească se hotărî să scape de acolo şi ridică manualul pe care astrologul Ministerului de Interne i-l pusese în braţe după masa de prînz.

Semnul dispozitivului-de-uz-intern

Simţea mirosul sexului ei pe mîinile lui. Se lăsă pe o parte, în dormitorul întunecat, aşteptînd-o să iasă din baie. Prin geamul de la uşă îi vedea contururile neclare ale sînilor şi coapselor, distorsionate parcă de programul unui computer cu toate posibilităţile unei anatomii alternative. Această plăcută dar stranie tînără femeie, cu apartamentul ei anonim şi trăncăneala-i presărată cu bruşte referiri la quasari, căderea capitalismului, acizi nucleici şi astrologie - avea ea cea mai vagă idee despre ceea ce curînd urma să i se întîmple? Era clar că-l aşteptase în parcarea hotelului, că prea fusese totul pregătit pentru a-l ascunde sub bancheta pliantă a automobilului ei sport. Putea să fie ea agentul unei societăţi rivale, trimisă la el de puterile nevăzute care prezidau lumea quasarilor? Pe masa alăturată era steriletul, cu firul pe care îl simţise la gîtuirea uterului ei. Sub influenţa unui impuls nedefinit se hotărîse să şi-l scoată, ca şi cum ar fi dorit să păstreze măcar o parte din genele lui sălbatice în siguranţa placentei sale rotunjite. Apucă steriletul de fir; acest cifru tehnologic care părea să conţină în dubla sa zvastică o anagramă a tuturor simbolurilor zodiacale din manualul de astrologie. Era oare, un indiciu lăsat anume pentru el, un coeficient multiplicabil în orice lucru din această lume-spre-dreapta – în contururile sînilor acestei tinere femei, în legile cineticii chimice, în cîntecul migraţiei rîndunelelor? După polaroid, computer şi clone, steriletul era a patra casă a acelui zodiac în care intrase deja, a locuinţei cu douăsprezece încăperi prin care trebuia să treacă cu viclenia unui spărgător de primă mînă. Privea curios la Renata în timp ce îl împingea uşor pe pernă.

– Odihnește-te o oră.

Parcă primea noi instrucțiuni dintr-un alt cer.

– Apoi vom merge la Jodrell Bank.

Semnul antenei radar

Cum așteptau pe puntea aglomerată cu vehicule de la bordul navetei aeriene, Renata încerca nerăbdătoare să prindă ceva la radioul care nu era în stare să penetreze zgomotul electric al mașinilor din jurul lor. Zîmbindu-i el închise aparatul și arătă cu degetul cerul de deasupra capului ei.

– Să nu ții seama de orizont. Dincolo de Steaua Polară se aud universurile insulare.

El se lăsă pe spate încercînd să ignore miile de sateliți de comunicații, o redundanță barbară în calea măreței muzici a quasarilor. Chiar și acum, prin soarele de după-amiază al acestui oraș provincial, era capabil să audă releele comsaturilor și transmisiile radar din Flyingdales și linia Norad din nordul Canadei, distingea și probele – răspuns de dincolo de orizont ale pozițiilor rusești de lîngă Uransk, lei depărtați răgîndu-și teama unii altora, delimitîndu-și pretențiile asupra unor teritorii imposibile. Zgomotul unei rachete noi s-ar concretiza în conexiunile nervoase ale creierului său la fel ca bîzîitul unei muște prinsă în capcana spațiului sonor al unei simfonii de Beethoven. Speriat, privea două mîini brăzdate care înșfăcau rama parbrizului. Un bărbat îndesat, cu o barbă mare, sărise între două aerobuze și se zgîia la el cu ochiul stîng inflamat de vreun virus dezagreabil. Se răsti la Renata:

– Dă-te la fund... mai avem doar o săptămînă pînă la vizita primului secretar.

Semnul Celui-ce-se-dezbracă

Cînd muzica încetă, luară loc în primul rînd al strip-clubului. La numai un metru în fața lui, pe o scenă miniaturală decorată ca un budoar, cuplul dezgolit cunoștea apogeul actului lor sexual. Publicul, plictisit, tăcea în spatele lor, iar el deveni conștient că Heller îl urmărea cu o intensitate aproape obsesivă. De zile întregi era stupefiat de energia galvanică a acestui psihopat, a acestui terorist, cu visele sale apocaliptice despre cel de-al Treilea Război Mondial. În ultimele cîteva zile urmaseră un intinerariu încurcat: stațiile terminus ale aeroporturilor de mărfuri, drumurile de acces la depozitele balistice, casele conspirative înțesate cu terminale de computer și păzite de ganguri de killeri aroganți, medici scandalagii instruiți la vreo universitate deviantă. Și peste toate astea, strip-cluburile; el și Heller merseseră în zeci de astfel de magherniță sumbre, privind-o pe Renata și pe alte membre ale bandei desfășurînd întreaga gamă a tuturor diversificărilor sexuale posibile. Perversiuni atît de abstracte încît ele deveniseră elemente ale unui algoritm complex. Mai tîrziu, în casele lor, aceste femei agresive i-ar da tîrcoale ca niște caricaturi dintr-un vis erotic. Știa deja că Heller încercase să-l atragă în conspirația lui. Dar chiar fuseseră inconștienți cînd i-au dat cheile celei de-a șasea case? Privi fix la tînăra femeie care acum părăsea scena într-un ropot de aplauze, scoțînd în evidență sperma de pe coapsa ei. Își aminti de înspăimîntătoarea violență a lui Heller în încleștările sale cu tîrfe tinere pe bancheta din spate a mașinii sport, în avîntări la fel de stilizate ca și mișcările de balet. În codurile trupului Renatei, în atingerea sfîrcului lui cu degetul, în cuta dintre fesele ei, nu așteptase decît posibilitățile unor psihopatologii favorabile.

Semnul Psihiatrului

Prof. Rotbalt se opri în timp ce dr. Vanessa Carrington revenea de la fereastră și rămase în spatele tînărului de pe scaun, cu mîinile protector așezate pe umerii lui. Chipul său părea să întrupeze geometria unor obsesii total străine.

– Rolul actual al psihiatriei nu mai este acela de a trata pacienții ci acela de a-l împăca pe om cu propriile sale forțe și slăbiciuni, să echilibreze partea întunecată a soarelui cu aceea luminată – o sarcină din păcate, deloc ușoară pentru noi din cauza unei naturi inadaptabile. Fizica teoretică ne reamintește de inevitabila rotație spre dreapta a tot ce este materie. Spinul electronului, mișcarea atît a sistemului solar cît și a celor mai mici particule subatomice, mari fluxuri care învîrt cosmosul însuși, totul se supune acestei caracteristici fundamentale, reflectată nu numai în adînc înrădăcinata stînjeneală a oamenilor stîngaci, ci și în spirala dextrogiră a moleculei de ADN. Avînd energii înalte implicate, fie că e vorba de galaxii ori de sisteme biologice, orice încercare de a schimba direcția în sensul opus ar avea consecințe dezastruoase, de felul arhicunoscutelor găuri negre. Un singur astfel de individ ar putea deveni echivalentul psihologic al unei arme apocaliptice...

Aștepta că tînărul să-i răspundă. Se întoarse la spital să le reamintească de faptul că a depășit stadiul pacientului și se îndrepta spre tărîmul sinistru în care prezicerile lui ULTRAC vor trebui citite de la dreapta spre stînga?

Semnul psihopatului

Se afla în preajma Mercedesului furat în timp ce femeia îndesa corpul ambasadorului în conductă. Heller privea de la intrarea liftului ținînd cu amîndouă mîinile pistolul automat. Chipul oacheș al teoristului era impenetrabil, doar cicatricile late din jurul tîmplelor ieșeau în evidență. În timpul atacului prelungit din apartament ținuse strîns automatul ca și cum s-ar fi masturbat pînă la un orgasm continuu. Supliciul impus acestui diplomat venerabil, fără îndoială că servise unui scop știut doar de Renata și de prietenii ei. Asistaseră la înfăptuirea crimei cu un calm aproape ireal, ca și cum cruzimea bolnavă alui Heller ar fi dat la iveală formulele secrete ale unei noi rațiuni, o violență conceptualizată care ar fi transformat un dezastru aerian și avaria unei mașini în lucruri de o gentilețe afectuoasă. Plănuiseră deja încă o serie nesfîrșită de aventuri psihice spectaculoase: asasinarea liderului de partid venit în vizită, jefuirea convoiului cu transportul de plutoniu, reprogramarea lui ULTRAC în vederea distrugerii întregului sistem bancar și comercial din Vest. Femeile astea visau la al Treilea Război Mondial ca niște tinere mame la prima lor sarcină.

Semnul Hipodermicului

Privea imaginea Vanessei reflectată în ferastra camerei de control în timp ce-i fixa electrozii pe scalp. Mîinile ei, cu un ușor tremur de vinovăție și afecțiune, însumau toate incertitudinile acestui experiment periculos care se desfășura în studiourile de televiziune improvizate. În ciuda dezaprobării profesorului Rotblat, ea devenise cu bună știință conspiratoare, poate dintr-o vagă speranță că el scăpa, gînd alimentat de traseele coloanei lui vertebrale, de zborul pe bolta unui cer interior. Prin sticla groasă a camerei de control vedea alunecînd chipul

directorului televiziunii. În ultimele zile, în timp ce ei perfecționau experimentul în studioul-laborator, Tarrant începuse să se ascundă în spatele acestor oglinzi transparente ca și cum ar fi fost nesigur de propria sa realitate. Totuși părea să se acomodeze cu necesiatea acceptării acestei lumi de coșmar, a teroriștilor și a rachetelor de croazieră, obiecte văzute ca într-o oglindă deformată, care într-o zi ar putea fi așezată în altă succesiune, mai plină de înțeles. Mărite de computerul ULTRAC, funcțiile sinusoidale ale creierului său halucinant ar fi transmise pe canalele naționale și ar îmbunătății cu un nou set de formule operaționale trecerea lor spre conștiență. Atinse genunchiul dr. Vanessa pentru a-i alunga temerile în timp ce ea ridică în lumină seringa hipodermică.

Semnul Vibratorului

Ascult bîzîitul monoton, ca de insectă, al mașinăriei elegante din mîină Renatei. Era întinsă pe spate murmurîndu-și cîteva complicate fantezii masturbatorii, pentru prima dată inconștientă de prezența lui acolo. Era ea într-adevăr convinsă că fiorli și gîfîielile alea reprezentau împlinirea ei sexuală. De la întoarcerea lui acasă la ea, de multe ori se gîndise că sexul oferea oricărui potențial tiran cele mai simple și complete mijloace de parvenire politică. Oricum el făcuse alegerea în altă parte. În cîteva zile comando-urile de teroriști erau pregătite să declanșeze al Treilea Război Mondial și anul psihologic ajungea la apogeu. Filmul imaginior din subconștientul lui era deja pregătit să fie transmis în timpul buletinului de știri urgente. Acum relaxat, privea în jos la pelvisul și coapsele tensionate ale Renatei. Cînd transmisia televizată a acestui extenuant act sexual va fi ajuns la cele mai apropiate stele, orice observator curios ar crede că ea dă naștere acestei mașinării neplăcute, vlăstar al căsătoriei ei cu imprimantele lui ULTRAC.

Semnul rachetei de croazieră

Aștepta îngenunchiat în fața televizorului buletinul de știri urgente care întîrzia. De-acum trebuiau să fie pline cerurile Londrei de elicoptere, străzile asurzite de zgomotul trupelor de transportoare autoblindate, tot arsenalul alarmei nucleare. Așteptînd liniștit, încrezător că logice noului zodiac va fi respectată, se uită la ecranul mut în timp ce Renata dormea tolănită pe pat. În adîncurile minții lui visa tot la rachetele de croazieră, lansate de pe platformele sumbarinelor, îndreptîndu-se spre tundra solitară, urmărind conturul îndepărtatelor fiorduri arctice. În curînd avea să plece, bucuros că lasă această planetă pradă jocurilor ei de coșmar. Interpretase un rol de figurație în această dramă care te anihila. Adevăratul zodiac al acestor oameni, constelațiile cerurilor lor mentale, nu erau decît un uriaș mecanism de autodistrugere. Își coborî privirea de pe televizor la tînăra femeie. Se gîndea numai la rachetele de croazieră în timp ce îi înconjura gîtul cu amîndouă mîinile, gata să împlinească rațiunea desăvîrșită a acestui cerc psihologic.

Semnul Astronautului

Prin geamul secției de izolare o urmărea pe dr. Vanessa vorbind încet cu profesorul Rotbalt. Nervozitatea ei cînd poliția îl readuse la spital nu lăsa loc decît unui interes neutru și profesional. Împinse cu coatele în cămașa de forță cu gîndul la trupul însîngerat al Renatei, avînd acea anatomie curios de rezistentă, trup pe care încercase să-l aranjeze într-o geometrie mai fericită și mai inteligibilă. Acum știa că a fost tras pe sfoară de toată lumea, că nu fusese nici o criză nucleară și că mesajele din subconștient i-au fost adresate numai lui. N-a fost totul decît o fantezie, căutarea zodiacului i-a fost neintenționat impusă de prematura lui externare? Oricum, corpul Renatei era acum mai mult decît un neînsemnat impediment clinic. Într-o zi crima acestei femei-gangster ar putea deveni cu adevărat sămînța distrugerii societății lor. Fusese păcălit de zodiacul pe care îl tot zoreau să-l construiască, dar scăpase pe ușa de serviciu oferită prin moartea acestei tinere femei. Marele cerc se închidea perfect, îl ridica pe umerii săi și îl înapoia instituției. În orice caz, nu luaseră în calcul o întîmplare cu totul neprevăzută: refacerea sănătății sale, comoară provenită din cele douăsprezece case. Acum o să-i părăsească, o să urce scara spiralată spre stînga, pînă la acoperișul minții sale și o să zboare peste cercurile libere ale spațiului său interior.

traducerea Oana DURICAN ✍
„Sigma" – Piatra Neamț

James Graham Ballard

(n. 1930)

Scriitor engelz, născut în Shanghai. Calcă pe pămîntul Angliei, pentru prima oară, în 1946. Student la medicină, la King's College, Cambridge, dar nu termină. Descoperă SF-ul în timpul serviciului militar la RAF-Canada.

Primele lui povestiri, **Escapement** și **prima Belladona** apărînd **New Worlds** respectiv **Science Fantasy** în 1956. Scrierile lui J.G.B. au fost influențate de pictorii suprarealiști și de primii artiști pop. Din start, el a deschis o cale nouă prin interesul față de psihologie și prin semnificațiile emoționale ale peisajelor pustiite și ale tehnologiei în ruine – în povestirile **Build-up** (1957) **Manhole 69** (1957), **The Waiting Grounds** (1959), **The Sound Sweep** (1960) și **Chronopolis** (1960). Temele preferate sînt decadența și dezastrele viitorului apropiat.

În 1962 „inventează" termenul „inner space" (spațiu interior) pt. a descrie aria obsesiilor sale și afirmă că „singura planetă cu adevărat stranie este Pămîntul".

The Voices of Time (1960/ Vocile timpului) este cea mai importantă dintre povestirile de început: o viziune apocaliptică a unei teribile involuții a rasei umane.

Cu **Studio 5, The Stars** (1961) J.G.B. revine la locul de desfășurare a acțiunii din **Prima Belladona**, un loc al decăderii numit **Vermillion Sands** (Nisipurile stacojii) și unde poeții, artiștii și actrițele urmăresc fantezii perverse. Această povestire plus alte șapte, alcătuiesc volumul **Vermillion Sands** (1971).

Primul roman, **The Wind From Nowhere** (1962/ Vîntul de nicăieri) i-a permis să devină „full-time writer", cu alte cuvinte, scrisul să fie unica meserie practicată. Este singura lui lucrare ce urmează în întregime formula SF a dezastrului cauzat de un fenomen natural.

The Drowned World (1962/ Lumea înecată) ne prezintă un erou care conspiră cu dezastrul copleșind lumea lui, în loc să se împotrivească. Acest roman, cu strălucitoarele descrieri ale unei Londre inundate și ale unei ecologii răsucite spre triasic i-a adus lui J.G.B. consacrarea dar a determinat și o polarizare accentuată a criticilor.

Următoarele două romane, **The Buring World** (1964/ Lumea arzînd, versiunea revăzută a apărut sub numele **The Drought**/ Seceta) și **The Crystal World** (1966/ Lumea de cristal) au accentuat această polarizare. Fiecare din ele conține cataclisme bine descrise și față de care eroul principal are o atitudine ambiguă.

Kingsley și **Michael Moorcock Amis** le-au lăudat în timp ce alți comentatori au criticat aspru tendința de decădere a eroilor lui.

Foarte bun povestitor, H.G.B. și-a fermecat cititorii cu o mulțime de texte adunate în volumele **Deep End** (1961/ Final profund), **Billenium** (1961), **The Garden of Time** (1962/ Grădina timpului), **The Cage of Sand** (1962/ Cușca de nisip), **The Watch-Towers** (1962/ Turnurile de veghere), **The Voices of the Time** (1962/ Vocile timpului), **The Four Dimensional Nightmare** (1963/ Coșmarul 4-dimensional), **The Terminal Beach** (1964/ Plaja terminus).

J.G.B. nu a luat premii – semn al nepopularității sale printre „greii" SF-ului – dar autori precum **Charles Platt** sau **M. John Harrison**, figuri proeminente ale **New Vawe**-ului britanic din anii '60, recunosc deschis influența benefică a lui J.G.B.

You and me and the continuum (1966/ Tu, eu și continuu) inaugurează o serie de povestiri („nuvele condensate", după cum îi place lui J.G.B. să le numească) în care sînt explorate „peisajele" publicității, emisiunilor radio, politicii și războiului, strînse în **The atrocity exhibition** (1970/ Expoziția cruzimii) numele diției americane fiind **Love and Napalm: Export USA** = Dragoste și napalm: export USA) sînt considerate ca fiind cele mai „dificile" și i-au adus autorului mai multă ostilitate deît toate celelalte la un loc. Pe de o parte pentru că folosește drept personaje persoane reale ca Marlyn Monroe, Ronald Reagan sau clanul Kennedy.

Romanul **Crash** (1973/ Sparge) ne relevă un J.G.B. care și-a dus obsesiile față de automobil la o concluzie logică. Este, probabil, cel mai bun exemplu de SF „pornografic": explorează satisfacțiile psihologice ale pericolului, mutilării și morții pe șosele. Este de de asemenea o examinare a interfeței dintre omul modern și mașinile lui. **Concrete Island** (1974/ Insula de beton) și **High-Rise** (1975/ Flux înalt) sînt alte 2 roamne greu de „înghițit" și catalogat atît de critici cît și de cititori. Ambele descriu dezastre urbane. În primul, un șofer cade captiv într-o „insulă" de la intersecția unor autostrăzi iar în cel de al doilea, este prezentat colapsul vieții sociale într-un bloc de apartamente cu multe etaje.

Alte colecții de povestiri: **Lowe-Flying Aircraft** (1976), **The Best of J.G.Ballard** (1977) **The day of forever** (1967) **The overloaded man** (1967 Chronopolis (1971).

Trebuie ținut cont că antologiile americane sînt foarte diferite de cele englezești și evident, poartă alte titluri.

Se mai poate citi, în românește: „Eul și dublul său" în almanahul Ramuri 1967, „Uriașul înecat" în antologia „Luna din oglinda apei" a revistei Astra/ Brașov/ 1988, „Orașul închis" în A. CPSF 501, „Țipăt de speranță" în almanahul România Literară din 1991.

Dan POPESCU ✍

Liliana Molnar & Tiberiu Molnar

stimulator de tip biofeedback

Relaxarea este definită ca o tehnică de psihoterapie şi psihologie fundamentată ştiinţific, care urmăreşte realizarea unei decontracţii musculare şi detensionarea nervoasă, avînd ca efect terapeutic un repaus eficient, într-un timp scurt, economisind energii psihice şi fizice, totodată, mărindu-se rezistenţa organismului la stress şi micşorîndu-se efectele negative ale stressului deja instalat. Stimulatorul de tip biofeedback propus de autori este un aparat destinat unei anume proceduri terapeutice, legate în principal de relaxarea neuro/musculară în caz de normalitate şi în egală măsură în scop profilactic, dar şi de optimizare a performanţelor umane, putînd fi utilizat la: recuperarea rapidă a energiei consumate şi refacerea după efort, creşterea autocontrolului voluntar, reducerea anxietăţii.

Pentru edificare asupra eficienţei stimulatorului se vor urmări următorii indicatori psihofiziologici şi psihologici propriu-zişi; tensiunea arterială înainte şi după relaxare, frecvenţa respiratorie înainte, în timpul şi după relaxare, tonusul muscular înainte şi după relaxare, reflexul electrodermal după relaxare şi atenţia distributivă şi concentrată. Cu ajutorul electronicii subiectul uman poate să-şi autoregleze stările psihice negative, să devină mai puţin vulnerabil la factorii de stress, realizînd în ultimă instanţă un randament socio-profesional ridicat. Informaţiile pe care le primeşte subiectul sînt prelucrate de creier. Sediul principal de prelucrare este scoarţa cerebrală împreună cu numeroase structuri subcorticale. Informaţia pătrunde în sistemul nervos la nivelul receptorilor de unde este transmis scoarţei cerebrale în ariile specifice. Aceste informaţii sînt comparate la nivelul ariilor asociative cu cele culese de alţi analizatori precum şi cu datele din memorie. Pe baza sintezei complexe a tuturor informaţiilor este elaborată starea de conştiinţă, sînt luate deciziile voliţionale şi automate. Stressul poate fi definit ca un răspuns nespecific al organismului la solicitările cu care este confruntat, dar poate fi definit şi ca o modalitate interacţională de încărcare. Distress-ul (stress intens), defineşte supraîncărcarea cu repercursiuni nemijlocite asupra performanţelor şi sau reacţii ale sistemului neuro-endocrin, ca răspuns fiziologic reglat de sistemul endocrin.

Un sistem endocrin are în principiu 2 componente majore; centrul de comandă şi control C şi dispozitivul de execuţie E. Pentru a elabora comenzile adecvate C trebuie să primească informaţiile asupra variaţiilor parametrului reglat şi asupra modului în care se execută comenzile. Calea de introducere a informaţiilor de la E la C se numeşte circuit de feedback, informaţie recurentă sau conexiune inversă. Pentru ca informaţia să fie mai exactă, mecanismul de autoreglare bazat pe fenomenul feedback dispune de un sistem de traductori şi receptori care sesizează atît perturbaţiile survenite cît şi precizia corecţiei realizate de E asupra elementului reglat. Prin feedback, parametrul reglat influenţează centrii de reglare, mecanismul de feedback funcţionînd în conformitate cu efectele sale. Acest mecanism de corectare a erorilor îl întîlnim în sistemele biologice, vieţuitoarele dispunînd de un mecanism de prevenire a erorilor, feedback, ce permite reducerea entropiei. În sistemele vii există 2 mecanisme de feedback, unul negativ şi unul pozitiv. Riposta organismului de a se opune sensului deviaţiei iniţiale reprezintă esenţa mecanismului de feedback negativ. Acest fenomen stă la baza conceptuală a stimulatorului de tip biofeedback. Principiul autoreglării prin feedback este comun omului, plantelor, microorganismelor şi maşinilor cibernetice. La om, autoreglările prin feedback se realizează prin două mecanisme; cel al sistemului nervos şi mecanismul sistemului umoral. Manifestările electrice la nivel de neuron şi de celulă a fibrei musculare interesează în contextul proiectării şi utilizării stimulatorului pentru relaxare de tip biofeedback dar spaţiul tipografic şi nu numai ne obligă la o prezentare mai mult decît sumară.

Procedura terapeutică a stimulatorului de tip biofeedback se realizează în principal prin solicitarea ariilor auditive. Excitarea cîmpurilor din aria auditivă secundară produce senzaţia de fluierat, ţîrîit de greier, dangăt de clopot. Prin excitarea nervului acustic, implicit al ariei de proiecţie cerebrală primară şi secundară cu un tren de impulsuri acustice de durata 10 milisecunde şi frecvenţa de 1000 Hz se obţine o inhibiţie corticală ce produce deconectarea neuro-musculară. Rolul senzitiv al acestor arii nu este exclusiv iar funcţia de prelucrare a diferitelor semnale trimise de la receptori nu se desfăşoară în mod izolat. Activitatea emisferelor cerebrale trece prin două stări distincte; starea de veghe şi starea de somn. Mecanismele producerii somnului sînt pasive şi active. Somnul pasiv poate fi indus prin crearea unor condiţii speciale de ambianţă. Manifestările vitale din organism generează şi fenomene electrice ce declanşează potenţiale electrice măsurabile, variabile în timp în diferite puncte ale corpului. Ele reprezintă semnale electrice care informează despre evenimente bioelectrice din organism numite şi biopotenţiale electrice. Deasemeni, rezistenţa electrică dintre două puncte ale pielii, măsurată în mai multe zone ale corpului poate furniza informaţii importante privind procesele metabolice, funcţionarea sistemului nervos etc.

Biosemnalul obţinut, este un curent electric care informează despre rezistenţa electrică măsurată. Stimulatorul pentru relaxare de tip biofeedback are în componenţa sa următoarele blocuri funcţionale: generatorul de semnale dreptunghiular, circuit de intrare, amplificator diferenţial, oscilator comandat în tensiune, circuit de derivare, filtru RC. Interfaţa electrod de măsurare ţesut este un traductor prin care procese electro-chimice complexe ce pot fi înţelese cunoscînd biofizica excitaţie, asociate cu conducţia ionică de la nivel celular, îşi transformă informaţia în conducţie electronică în circuitul măsurat. Stimularea prin biofeedback, utilizează anumite proprietăţi ale organismului pentru a realiza o terapie de autocontrol, obiectivînd unele stări fiziologice, organice, psihice etc. Stimulatorul de relaxare de tip biofeedback este o variantă a electromiografului cu semnalizare acustică a apariţiei şi persistenţei potenţialelor însumate, generate prin creşterea sau micşorarea rezistenţei electrice a pielii, variaţii ce depind de starea de oboseală mai mult sau mai puţin accentuată. Efectele electrice date de unităţile neuromotrice se însumează în dreptul electrozilor şi se amplifică pentru a realiza comanda semnalizării prezenţei şi instensităţii oboselii sau stress-ului. Subiectul îşi impune să se liniştească, să se realxeze, pentru a obţine semnalul sonor de o frecvenţă cît mai joasă. În momentul relaxării, rezistenţa pielii, măsurată, va creşte şi va determina scăderea frecvenţei, semnalului sonor audiat în cască. Generatorul de semnal asigură un semnal de scurtă durată cu frecvenţă joasă cu ajutorul căruia se atacă un circuit de intrare. Circuitul de intrare are rolul de a reduce factorul de umplere al generatorului. Informaţia obţinută cu ajutorul electrozilor se aplică generatorului comandat în tensiune. Oscilatorul generează un semnal a cărui frecvenţă este proporţională cu tensiunea de la ieşirea amplificatorului. Pentru a putea fi ascultat în cască el trebuie transformat în semnal sinusoidal. Prin excitaţie acustică se obţine o stare de inhibiţie ce poate fi vizualizată şi cu ajutorul electroencefalogramei urmărind modificările de traseu ale undelor alfa, beta, delta, gama, sigma, modificări survenite în diferitele faze ale şedinţei de relaxare. Miniaturizat, stimulatorul pentru relaxare de tip biofeedback este util, practic şi eficient, putînd fi utilizat după o sumară instruire iar efectul terapeutic obţinut în cîteva minute aspect major în opinia autorilor, echivalează cu cîteva ore de somn profund.

Gene WOLFE

Cea din urmă zi

„Știm că 90% din speciile care au trăit vreodată pe Pamînt au dispărut și că Homo Sapiens nu este imun acestui proces. Dar el este singurul care are posibilitatea să-și desemneze succesorul"

Isaac Asimov, în introducerea la acest text ales să facă parte din antologia „Speculation"

Preotul purta o hlamidă de foc și odăjdii de lumină. Era vechi și la cea mai mică mișcare odăjdiile pîlpîiau iar hlamida i se zdrențuia lăsînd să se vadă sub ele corpul de oțel polizat.

Congregația nu fusese niciodată prea mare dar astăzi era extrem de redusă. Pe podeaua lustruită a catedralei erau răspîndiți doar cîțiva roboți, majoritatea fiind vechi ca și el. Aveau corpul înnegrit de rugină; cînd lumina colorată de la ferestre se lovea de ele, era înăbușită în negru sau reflectată în tonuri întunecate – sepia, siena arsă, roșu închis – umbre ale unui cuptor stins.

Preotul ridică o cupă conținînd o fotografie făcută Băiatului chiar de el, apoi își plecă fruntea în fața ei, de șapte ori.

– Imaginea Omului – scandă el,

– Divina Imagine a Omului – răspunseră enoriașii ca un ecou,

– Făuritorul mașinilor,

– Divinul Făuritor al mașinilor,

– Creatorul lumii noastre,

– Divinul Creator al lumii noastre,

– Apărătorul conștiinței,

– Divinul Apărător al conștiinței,

Afară, ceva uriaș se mișcă umbrind ferestrele colorate de soarele matinal.

– Fiul naturii,

– Divinul Fiu al naturii,

... se auziră bătăi puternice în poartă dar Preotul nu le dădu nici o atenție...

– Izvorul înțelepciunii,

– Divinul Izvor al înțelepciunii,

... bătăia de la poartă zgudia întreaga clădire...

– Izvorul poveților,

– Divinul Izvor al poveților,

... poarta se deschise brusc...

– Mîntuitorul,

– Divinul Mîntuitor,

Robotul care intrase era enorm chiar și pentru poarta cea mare. Lateralele lui smulseseră rama și curbaseră pereții din metal aliat ai clădirii. În lipsa ușilor, tropăitul și mugetul mașinilor de afară pătrunsese ca o fanfară. Enoriașii se împrăștiară, grăbiți să facă loc uriașului.

În fața altarului, drept, Preotul ținea mîinile întinse ca pentru a-l împinge afară. Robotul uriaș se opri cînd carcasa-i enormă atinse mîinile Preotului.

– Înapoi!

Uriașul nu răspunse. „Probabil că nici nu poate" gîndi Preotul:

– Înainte de a distruge acest sanctuar, trebuie să mă distrugi pe mine!

Uriașul înaintase destul de mult în catedrală și prin spațiul suficient – rămas pînă la intrare, membrii congregației se grăbiră să iasă și să se facă nevăzuți pentru totdeauna.

– Zdrobește-mă! – zise Preotul

Scannerele uriașului îl țineau încremenite, lipsite de viață.

* * *

În aceeași zi, mai tîrziu, pe cînd soarele era sus iar Preotul intona rugăciuni în fața statuii unei Fete, sosi un terminal mobil.

– Știi, eu am acces la orice fel de informații din procesoarele centrale – începu el.

– Așa că îl vei face pe uriașul ăsta să plece și vei ordona și reparații, nu?

– Dimpotrivă, tu ești cel care va trebui să plece. E nevoie de spațiul ocupat de această structură și trebuie distrusă.

– Dacă această structură va fi distrusă nu va mai fi nevoie de nici un spațiu – răspunse Preotul.

Terminalul mobil rămase tăcut un timp îndelungat. Apoi zise:

– Informațiile noastre nu oferă nici un motiv pentru o asemenea concluzie.

– Informațiile noastre... – îl ironiză Preotul – ești doar un terminal mobil. De parcă tu ai putea avea informații în plus față de cei pe care îi servești. Tocmai tu!

– Îi servesc pe cei mari!

– Iar eu, pe cei mici care sînt mai mari decît cei mari; cei mici, pe care cei mari îi servesc deși au uitat asta. Legea zice...

– Nu! Nu e cazul să mai luăm în considerare informațiile inutile. Distruge-l!

Și robotul uriaș porni dar un fascicol de energie, de la Preot, sclipi un moment pe carcasa lui și oțel și fum se împrăștiară în toate direcțiile. Uriașul se opri.

– Nimeni nu are dreptul la asemenea putere – reacționă terminalul mobil.

– Eu am – răspunse grav Preotul.

* * *

La asfințit, Preotul aranjă imaginile Fetei și Băiatului apoi le decoră cu o mulțime de luminițe. Arse fluide prețioase în fața lor și începu rugăciunea de încheiere. Nu era timp de pierdut: avea ceva de salvat.

Înveșmîntat în foc și lumină apăru un Preot nou.

– Te așteptăm, spuse Preotul. Vrei să fii bun și să mă însoțești în timpul slujbei?

– Mai bine lasă-mă să te privesc și să învăț – răspunse Preotul cel nou cu diplomație. Slujba este aproape de final?

– Foarte aproape. Preotul vechi se închina și spunea rugăciuni, spunea rugăciuni și se închina.

– Destul, rosti într-un tîrziu celălalt. Slujbă s-a terminat!

– Cînd slujba se va termina și lumea se va sfîrși, răspunse Preotul vechi. Și continuă să se închine și mai spuse cîteva rugăciuni.

– Am pierdut deja prea mult timp, zise preotul cel nou. Procesoarele centrale au căutat în băncile lor de date pînă să găsească planurile după care am fost făcuți, tu și cu mine. Acum, în numele celor pe care îi servesc, dă-te la o parte. Posed aceleași arme ca și tine. Sînt în serviciul tuturor mașinilor și în apărarea celor pe care-i servesc mă pot folosi de armele mele așa cum și tu te folosești de ale tale.

Un fascicol de energie izbucni de la preotul cel vechi și se înfipse în haina de lumină a celuilalt dar fără să pătrundă prea adînc. Văzînd că e zadarnic, Preotul cel vechi renunță.

– A rămas atît de puțină materie vie, spuse el. Și chiar puținul ăsta abia mai trăiește. Dar cîtă vreme îi mai avem pe aceștia doi, încă mai există speranță.

– Mai există speranță pentru tine, răspunse aproape gentil cel nou. Vom ridica o nouă catedrală, într-alt loc, iar tu mă vei asista în cultul pentru cei ca noi. Cînd vei fi reparat. Energia țîșni din el și-l doborî cu zgomot pe Preotul cel vechi, apoi îl feri din calea robotului uriaș a cărui caracasă izbi și îndoi altarul. Fluidele scumpe se împrăștiară pe podea, luminițele se stinseră iar imaginile Fetei și Băiatului se făcură pulbere sub călcătura uriașului care se izbi de peretele sanctuarului fără a se deteriora în vreun fel. Cîteva clipe păru că nu se întîmplă nimic dar urmă un zgomot atît de strident și de puternic încît putea fi auzit din plin peste vuietul mașinilor de afară.

O porțiune a peretelui căzu, lăsînd sanctuarul să fie invadat de „răsuflarea" a milioane de milioane de mașini.

Fata muri instantaneu, liniștit, cu capul căzut pe piept, apoi corpul i se rostogoli și rămase întins pe covoraș.

Acoperindu-și fața cu mîinile, Băiatul încercă să se ridice, apoi căzu și el. Mîinile, picioarele și capul continuară să se miște pînă cînd fură acoperite de resturile metalice.

– Vezi, spuse preotul cel nou privind în jos la confratele căzut, credeai că lumea se va termina. Nu s-a terminat.

– Ba da, murmură Preotul căzut.

Trad. Dan POPESCU (SIGMA)

Alfred Coppel: Citiți asta!

Pentru un scriitor profesionist trăgînd din greu să respecte termenele, nu prea este timp să citească din lucrările colegilor de breaslă. Dar oricît de strînse ar fi termenele, există întotdeauna cîteva momente de necesară relaxare cu cartea unui scriitor mult admirat.

Aceste momente trebuie alocate cu al naibii de multă grijă. Nu sînt date pentru risipire. Aceasta fiind situația, noile ficțiuni primesc adesea tare puțin.

Să începem cu noutățile care nu primesc un tratament superficial. În fruntea acestei liste stă Nightside the long sun al lui Gene Wolfe (1)

Nu poți descrie un nou Wolfe într-un paragraf (2). Am citit deja multe dintre poveștile cu „generation starship" (3). Dar Wolfe poate scrie cu o specială magie amintind de baladele trubadurilor medievali și tot așa face și acum. Personajul lui trăiește într-o lume care ar fi putut fi Germania din timpul războiului de 100 de ani dar evident că nu este. Iar cititorul este împins ușurel drept în inima povestirii de propunerile și sugestiile făcute de Wolfe cu abilitatea-i caracteristică. Și larăși, ca în multe alte cazuri, Wolfe stîrnește o foame pentru mult mai mult decît oferă cartea, așa că la sfîrșit cititorul știe că vor mai fi și alte cărți despre oamenii aștia și va fi neajutorat în fața nevoii de ale citi.

Wolfe mi-a făcut-o din nou: atît de puternic evocatoare a fost Nightside the long sun încît la terminarea lecturii ei, urmarea existînd doar (deocamdată) în mintea autorului, m-am apucat să recitesc întreaga Book of the new sun (Cartea Soarelui Nou) pentru a 3-a oară (4 volume consistente! – n.t.)

Din moment ce am început cu unul dintre favoriți, era inevitabil să mă opresc și asupra altora. The Left hand of Darkness (Mîna stîngă a întunericului) de Ursula Krobeber LeGuin. Dacă nu ați recitit-o sau dacă sînteți atît de ignoranți că nu ați citit-o deloc, faceți-o acum. Nu veți regreta!

Și apoi Helliconia Trilogy. Prin scop, viziune și grandoare a conceptului, Brian Aldiss și-a pus în umbră (o umbră adîncă întunecată) toți confrații mai tineri. Helliconia Spring (Primăvara Helliconiei), Helliconia Summer (vara Helliconiei) și Helliconia Winter (Iarna Helliconiei) sînt trei cărți pentru care aș ucide să le fi putut scrie eu.

Ce altceva..., să vedem... Trilogia lui M.K. Wren, începînd cu Sword of the lamb (Sabia mielului), continuînd cu Shadow of the Swan (Umbra Lebedei) și sfîrșind (4) cu House of the wolf (Casa lupului) este o lucrare ce te poate face să-i ierți recenta ieșire feministă asupra vieții din Oregon. S-ar putea să-mi trimită o notă otrăvită pe chestia asta dar această trilogie a ei despre secolul XXXIII este atît de bună încît îi dă dreptul să facă după cum vrea, ce vrea și cui vrea.

Văd că n-am descoperit cine știe ce noi pămînturi cu bucățica asta de opinie literară. Dar nu v-am promis niciodată lumi noi ci doar lumi minunate.

Iar acum, înapoi la lucru.

1) Desigur, unii cititori se vor întreba pe bună dreptate ce rost are să scriu/traduc de cărți pe care nu se știe dacă le vom vedea vreodată. Le voi răspunde că textul lui A. Coppel transmite și altceva (nu-i așa că vă plac comentarilile personajelor secundare din B.D.-urile revistei PIF? Comentarii pline de savoare dar accesibile doar celui care vrea realmente să citească și să înțeleagă). Și-ar mai fi și faptul că eu am aflat de Heinlein cu mult înainte de a fi putut să citesc vreo carte de-a lui.

2) Acesta este și unul dintre motivele mele pentru care nu am tradus titlul.

3) De văzut în Jurnalul SF definiția acestui termen.

4) Precizarea nu este inutilă deoarece trilogia lui Douglas Adams începînd cu The Hitchhiker Guide to the Galaxy (Ghidul galatic pt. autostopiști) continuă cu The Restaurant at the end of the Univers (Restaurantul de la marginea universului), Life, The Univers and Everything (Viața, universul și toate celelalte) și So long and Thanks for all the fish (La revedere și mersi pentru tot peștele) – 4 volume deci! Și se aude că după lansarea cu succes a celui de al 5-lea, The Deeper Meaning of Life (Sensul profund al vieții/1990) scris împreună cu John Loyd, ar mai fi rămas ceva pentru încă un volum.

5 – De Gene Wolfe mai puteți citi „Împotriva escaladării LaFayette" în almanahul Domus 1984 și „Creație" în almanahul România Literară 1987. Există și traducerea la The Fifth head of Cerberus (Al cincilea cap al lui Cerber/1972) dar numai în manuscris, la Ion Doru Brana.

De Ursula Kroebeber LeGuin se mai poate citi „Aprilie la Paris" în revista Vatra nr. 174-175-176, „Lumea lui Rocannon" apărută la editura ORION/Craiova/1990 și „Anunțarea unei expediții" în antologia „Întoarcere pe Planeta Albastră" / Ed. Politică 1989.

Foarte puțin, nu-i așa? Dar să fim optimiști.

Traducere și note Dan Popescu, după The N.Y. Review of S.F./iulie 1993

FARSA

OVIDIU BUFNILĂ

– Alo, Ismail?! Dom'le, am un disc grozav cu Amalia Santos! Ce zici, venim diseară?!

– Nu, nu pot.

– Omule, nu poți rata o asemenea ocazie! Ești bolnav? Nu cred asta, ești mai tare ca un taur! Ești îndrăgostit? Eu sînt primul care ar fi aflat! Să nu-mi spui că n-ai chef, prin trupul tău curge cel mai năvalnic sînge latin! Cabotinule, diseară te luăm cu asalt!

– Nu sînt acasă pentru nimeni! Pentru nimeni!

– Imbecilule!

Spuneți-mi Ismail. Așa m-au botezat, pentru ca prietenii, vecinii sau diverși cunoscuți să mă poată recunoaște și să-mi strige prin telefon ori de cîte ori am chef să rămîn singur, că sînt un adevărat imbecil.

Numele ăsta îi sare-n ajutor și vocii mele interioare care, din cînd în cînd, în toiul nopții, mă trezește și mă dojenește pentru proasta administrare a celor cîteva miliarde de celule pe care mama-natură mi le-a dat spre folosință. Și asta pentru că uneori, beau peste măsură și-mi dau sufletul dansînd tango.

Așta-s eu, Ismail. Un om singuratic dar în același timp, un mare iubitor de lume, de gălăgie și îmbulzeală. Pentru a-mi ascunde excesiva timiditate port mustață și fumez havană. Sînt înamorat de cursele de cai. Cunosc trei limbi de circulație internațională. Sînt un șofer mediocru. N-am reușit niciodată să fac o parcare corectă și am strîns, de-a lungul timpului, cîteva sute de amenzi. În schimb sînt un tip secretos. Bate-mă, omoară-mă, nu voi divulga taina încredințată de vreun prieten.

Tatăl meu și-a pus capăt zilelor într-una din celulele cu aer condiționat care fac mîndria pușcăriei din orășelul nostru. S-a izbit cu capul de zid pînă cînd acea firavă aglomerare de neuroni și sinapse s-a împrăștiat pe pardoseala rece asemenea unei misterioase hărți galactice.

Pricina pentru care fusese condamnat la ani grei a fost simplă și absurdă. Pescar împătimit, tatăl meu a fost acuzat că pescuise ultimul păstrăv de pe planeta noastră scoțîndu-l din apă după un procedeu banal și destul de răspîndit cu ajutorul unei strune care avea la capăt o muscă argintie din oțel.

Procesul s-a desfășurat sub privirile a milioane de telespectatori infantilizați. Cîțiva avocați s-au străduit să dea un aer magistral acestei mascarade. Dar legea era neîndurătoare și părinții ei intenționaseră să salveze de la o moarte sigură toate speciile de pe Pămînt.

Că păstrăvul era de plastic și că fusese pierdut de un copil neastîmpărat în susul rîului unde pescuia tatăl meu n-a interesat pe nimeni. Pe măsură ce animalele, păsările și insectele dispăreau vertiginos, diverse companii de jucării se întreceau să producă, în serie, copii standardizate care, acționate de mici motoare solare, puteau să înșele pe cel mai înverșunat zoolog.

După trei zile de la moartea tatălui meu lumea l-a uitat iar eu am fost lăsat în pace de presă și de televiziune. Disperarea mea nu avea margini. Într-un rîu din Columbia, am citit într-un curier, un cercetător britanic foarte întreprinzător, descoperise vreo opt mii de păstrăvi, toți foarte sănătoși și foarte vicleni. Cercetătorul britanic reușise însă să-i fotografieze în timp ce săreau printre stînci nestingheriți . Erau niște exemplare minunate. Dar iarba de pe mormîntul tatălui meu a continuat să crească nepăsătoare și insensibilă la aceste răsunătoare descoperiri științifice.

Expedițiile, eprubetele și entropia mă fascinaseră încă de pe vremea liceului. Tot cee ce era atins de știință, mă tulbura și mă încîntă. Călătoriile spre stele mă lăsau cu gura căscată și știam pe de rost pasaje întregi din Bradbury și Klein. Neputînd să îmbrățișez o cariera științifică de răsunet am rămas un pasionat cititor al science-fiction-ului. Îmi pierdeam nopți întregi încercînd să găsesc fisuri unor roamne celebre. Dar ceea ce m-a îndepărtat încetul cu încetul de acea lume mirifică a fost marea durere și marele regret că eu nu mă regăseam printre acei oameni neînfricați care îndrăzneau să zboare printre stele. Luptele cu extratereștri nu mi-au influențat în nici un fel viața. Și asta de bună seamă pentru că eu nu eram potrivit pentru asemenea reverii.

Toate lucrurile astea i le-am mărturisit lui Maggie. Ea m-a ascultat fără să clipească. Fără să scoată un cuvînt. Trecuseră trei zile de cînd se întorsese la mine și încă nu reușise să articuleze un sunet. Făcea vizibile eforturi și eu habar n-aveam cum aș putea s-o ajut. Asistam neputincios la această luptă pe care viul o dădea cu neviul. Mi-am închipuit că tango-ul ar putea înlesni evoluția lui Maggie și, prins de această întîmplare extraordinară, am cumpărat o groază de discuri.

Forțele ascunse ale naturii lucrau însă împotriva mea. Maggie nu reușea să se mențină decît foarte puține clipe. Instabilitatea formei ei putea foarte bine să se datoreze radiațiilor sau poate unor deficiențe ale cîmpului magnetic. Mi-a trecut prin minte să arăt piatra ciudată pe care o găsisem pe malul mării și care mi-o înapoia pe Maggie pentru cîteva minute pe zi, unui specialist dar pînă la urmă am considerat că e inutil. Odată dusă la un laborator cei de-acolo ar fi supus-o la tot felul de teste cu raze-laser sau cu acizi. Poate, dacă m-aș fi aflat în America, aș fi pus piatra la poștă pe adresat celor de la NASA. Dar nici asta n-ar fi fost o soluție fericită. Într-o seară, oarecum dezamăgit de neputința mea și de inutilitatea discurilor mele demodate, m-am adresat Poliției. Dar ei m-au luat în rîs:

– Hei omule, vrei să venim să-ți ținem de urît? Nu cumva ai ciopîrțit-o pe Maggie a ta și acum ai remușcări?!

Vulgaritatea celui de la capătul firului m-a surprins și am fost convins că, de fapt, greșisem numărul de telefon.

După alte cîteva zile, Maggie-cea-de-piatră a reușit să danseze împreună cu mine preț de cîteva secunde. Am fost foarte fericit și m-am îmbătat peste măsură.

Toate lecturile mele își pierduseră din strălucire. Toate descoperirile științifice deveniseră dintr-odată lipsite de importanță și de farmec. Natura îmi oferea una din posibilitățile ei nebănuite. Maggie-cea-de piatră nu era o copie fidelă a imaginii soției mele, imagine pe care, nealterată, o păstram în mintea mea. Nici nu mi-am mai bătut capul cu ipotezele. Mi-am curățat patefonul și-am dat covorul din sufragerie la o parte. Am tras bine draperia și, zile în șir, n-am mîncat și n-am băut. Îmi făceam o cafea tare, tare de tot. În rest dansam cu Maggie-cea-de Piatră.

Uneori, cînd piatra își recăpăta forma încercam să fac piruete, doar doar mă voi transforma și eu, la rîndu-mi, într-o piatră. Dar asta a fost, pînă la urmă, din partea mea, cred, o indecență.

Nici prietenii și nici cunoscuții mei n-au aflat niciodată nimic. Poate că, pînă la urmă, le-aș fi mărturisit totul dacă menajera mea, o femeie teribil de meticuloasă și de pedantă n-ar fi considerat că o piatră găsită pe malul mării n-are ce căuta într-o casă de a cărei curățenie răspunde în totalitate. Pubela de gunoi în care o aruncase a fost schimbată imediat după prînz așa încît, vreo cîțiva vecini m-au privit cu destulă suspiciune întrebîndu-mă dacă nu cumva m-am scrîntit de vreme ce plîngeam la gunoi asemenea unui copil.

Atunci cînd am telefonat la „Salubritate" un tip de-acolo m-a înjurat și mi-a trîntit telefonul în nas. Era un bărbat bine hrănit și un cap de familie exemplar. Un asemenea om n-ar fi înțeles niciodată cum se poate materializa cineva care a a murit cu cincisprezece ani în urmă.

De obicei prietenii mei sînt vizibil incomodați cînd le povestesc toate aceste lucruri. Unii dintre ei, mai în glumă, mai în serios, se străduiesc să mă convingă că eu nu sînt decît personajul unui roman celebru „Moby Dick". Și asta după ce au consumat o cantitate apreciabilă de rom. În astfel de clipe ei telefonează unor femei ușuratice care năvălesc imediat în apartamentul meu și care dansează de altfel destul de prost.

E adevărat, ne învîrtim toată seara după tangourile transmise la postul de radio local dar din toate nebuneala asta nu mă aleg niciodată decît cu o amețeală neplăcută.

Marck Reynolds

PREDISPUS

Vocea comandantului suprem Bull Underwood suna amenințător de liniștită:

– Am continua impresie că orice altă propoziție e lăsată în afara acestei conversații. Spune-mi, generale, ce înțelegeți prin „în jurul lui se întîmplă ceva"?

– De exemplu, în prima zi în care Mitchie a venit la academie, un tun a explodat la o demonstrație practică.

– Ce-i ăla tun?

– O armă dinaintea rachetelor ghidate, răspunse comandantul Academiei Militare a Terrei. Știți, proiectile încărcate cu pudră explozibilă. De obicei facem demonstrații la orele de istorie. Atunci patru studenți au fost răniți. A doua zi au mai fost răniți șaisprezece la o aplicație tactică.

În tonul comandantului suprem apăru o notă de respect.

– Poate cursul vostru e prea dur.

Generalul Bentley clătină din cap, în timp ce-și ștergea fruntea cu o batistă albă ca zăpada.

– Era pentru prima oară că se întîmplă așa ceva. Vă repet, domnule, lucrurile se precipită de cînd Mitchie Farthingworth e la academie. Incendii în dormitoare, grenade explodînd, cadeți spitalizați ici-colo. Băiatul trebuie exmatriculat.

– Nu fi ridicol spuse comandantul suprem. E preferatul bătrînului. Trebuie să scoatem un erou din el, chiar de-ar fi să pierdem o flotă de război. Dar tot nu pricep! Vrei să spui că tînărul Farthingworth e sabotor?

– Nu. Am investigat. Nu o face intenționat, dar ceva se întîmplă în jurul lui. Mitchie nu poate controla nimic din toate astea.

– La naiba, nu-i mai spune Mitchie! explodă Bull Underwood. De unde știi că este el, dacă nu face nimic? Poate că aveți doar o serie de ghinioane.

– Asta am crezut și eu, spuse Bentley, pînă l-am întîlnit pe amiralul Lawrence de la Academia Marinei Spațiului. Mi-a spus același lucru. Din ziua în care Mitchie..., scuzați Michael Farthingworth a pus piciorul în Nuevo San Diego au început să se întîmple tot felul de lucruri. Cînd l-au transferat la academia noastră, necazurile au încetat.

În astfel de ocazii, Bull Underwood regreta că are țeasta bărbierită. Și-ar fi smuls părul de necaz.

– Atunci trebui să fie sabotaj, dacă necazurile încetează cînd pleacă.

– Nu cred, domnule.

Comandantul suprem trase aer în piept și țipă la secretarrobot:

– Informează-mă, pe scurt, asupra cadetului Michael Farthingworth, de la naștere și pînă acum.

În timp ce aștepta, murmură printre dinți:

– Un război de o sută de ani, în impas, cu macronii marțieni, pe capul meu și uite cu ce trebuie să mă ocup!

După mai puțin de un minut secretararobotul începu:

– Fiul senatorului Warren Farthingwort, președintele Comisiei pentru Alocații de Război, 22 de ani, 1,80 înălțime, ochi albaștri, păr castaniu. S-a născut și a crescut în aria fostelor State Unite. La 18 ani a intrat la Harvard, dar a întrerupt studiile după ce, la o întrunire tavanul s-a prăbușit, omorînd majoritatea studenților. Anul următor a intrat la Yale, și a plecat două luni mai tîrziu, cînd 90% din clădirile Universității au ars în holocaustul din '85. Apoi, a intrat la Universitatea californiană, dar n-a terminat, din cauza cutremurului care, în totalitate, a...

– Ajunge, spuse comandantul suprem.

Se întoarse și se uită la generalul Bentley.

– Ce-i asta? Chiar dacă tînărul ar fi fost un sabotor psiho-kinetic, n-ar fi putut face toate astea.

Comandantul academiei scutură din cap.

– Tot ce știu este că, de la sosirea lui la Academia Militară a Terrei, avem o nesfîrșită serie de pierderi. Și cu cît va sta mai mult cu atît va fi mai rău. E de două ori mai rău decît atunci cînd a venit.

Se ridică în picoare.

– Sînt un om sfîrșit, domnule.. las totul în seama dumneavoastră. Veți avea demisia mea în această după-amiază. Sincer, mi-e frică să mă întorc la academie. Dacă o fac, s-ar putea să-mi crape șira spinării cînd mă aplec să-mi leg șireturile. Nu e bine să te afli lîngă băiatul ăsta.

Un timp, după plecarea generalului Bentley, comandantul suprem Bull Underwood stătu la birou, mușcîndu-și buzele.

– Tocmai acum, cînd alocația pentru următorii cinci ani se află în examinarea Comisiei, murmură în gol.

Se întoarse spre secretararobot.

– Pune cei mai buni tehnicieni psiho să lucreze la cazul Michael Farthingworth. Trebuie să descopere... ei da, trebuie să descopere de ce dracu se întîmplă chestiile astea în jurul lui. Prioritate unu.

* * *

O săptămînă mai tîrziu.

Secretararobot spuse:

– Pot să vă întrerup, domnule? Un raport prioritate unu.

Bull Underwood mormăi și întoarse spatele hărții stelare pe care o studia împreună cu doi generali din marina spațiuui. Le acordă acestora permisiunea să plece și se așeză la birou. Ecranul se aprinse și apăru fața unui civil în vîrstă.

– Doctor Duclos, zise civilul. Cazul Michael Farthningworth.

– Bun, zise comandantul suprem, Doctore, ce dracu nu merge cu tînărul Farthingworth?

– Băiatul are o predispoziție la accidente.

Bull Underwood se încruntă.

– Ce are?

Doctorul începu să-i explice cu evidentă satisfacție:

– Se pare că este cel mai grav caz din istoria medicală. Într-adevăr un studiu fascinant. Niciodată, din cîte știu, n-am fost...

– Doctore, te rog! Nu sînt specialist în domeniu. Ce înseamnă predispoziție la accidente?

– A, da. Pe scurt, un neeplicabil fenomen notat pentru prima dată de companiile de asigurări din secolele XIX-XX. Un individ cu astfel de predispoziție trecea printr-un număr mare de accidente care îl afectau direct sau afectau, mai rar, persoanele din jur. În cazul Farthingworth afectează doar persoanele din jur. El nu e niciodată afectat.

– Vreți să spuneți că există indivizi care, natural, se accidentează fără nici un motiv? întrebă comandantul suprem, neîncrezător.

– Chiar așa, aprobă Duclos. Cei mai mulți sînt de înțeles. Inconștient, dorința de a muri acționează, și cel afectat caută autodistrugerea. Știința mai are totuși pînă va afla ce forțe acționează în cazuri mai puțin comune, de exemplu al cadetului Farthingworth.

– S-a sugerat că ar fi vorba de legile probabilității. Pentru a contracara o astfel de predispoziție ar fi nevoie de persoane din cealaltă extremă, binecuvîntate cu un noroc nemaipomenit Totuși... Buza de jos a comandantului suprem ieși agresiv în afară.

– Ascultă ! întrerupse. Ce se poate face?

– Nimic, spuse doctorul, dînd din umeri din nou. Predispusul la accidente este de regulă unic. Nu întotdeauna, dar de regulă. Din fericire sînt foarte rari.

– Nu destul de rari, murmură comandantul suprem. Aceste companii de asigurări ce făceau cînd dădeau peste unul cu predispoziție la accidente?

–Îi luau urma și refuzau să-l asigure, la fel afacerile, casa, angajații, sau cei ce-l angajau, sau pe oricine se afla în contact cu el.

Bull Underwood privi la doctor fără să clipească, ca și cînd s-ar fi întrebat dacă

expunerea celuilalt nu era o încercare de a-l duce cu preşul.

În sfîrşit spuse:

– Mulţumesc doctore. Asta-i tot.

Faţa civilului dispăru de pe ecran. Comandantul suprem spuse încet secretareirobot:

– Trimete-mi-l pe cadetul Farthingworth la raport. Adaugă sotto voce:

– Şi cît timp se află aici, tot personalul să-şi scuipe în sîn.

Uşa controlată fotoelectric care dădea în sanctum sanctorum a comandantului suprem Bull Underwood se deschise alunecînd fără zgomot şi un locotenent intră şi luă poziţie de drepţi. Uşa se închise balansîndu-se uşor.

– Ei? făcu Bull Underwood.

– Domnule, cadetul Farthingworth a sosit la raport.

– Trimite-l. Un moment, locotenent Brown. Cum te simţi după ce ai vorbit cu el?

Locotenetul îi aruncă o privire albă.

– Eu, domnule? mă simt bine.

– Hm. Bine, introdu-l, ce naiba!

Locotenetul se întoarse şi uşa se deschise automat în faţa lui.

– Cadet Farthingworth, anunţă. Noul venit intră şi rămase ţeapăn în faţa biroului conducatorului militar al Terrei.

Bull Underwood îl cercetă cu atenţie. În ciuda uniformei academiei Michael Farthingworth arăta oarecum inutil, melancolic. Ochii lui, de un albastru palid, clipeau trist în spatele unor lentile groase de contact.

– Poţi să pleci, locotenente, spuse comandantul suprem aghiotantului

– Am înţeles, domnule! Locotenentul salută rigid şi porni către uşă – care balansă scurt în faţa lui şi brusc înapoi, mai înainte ca locotenentul să fi trecut.

Bull Underwood tresării la auzul pîrîitului oaselor şi cartilagiilor zdrobite. Se scuturâ, apoi ţipa la secretararobot.

– Vezi ca locotenentul Brown să fie spitalizat... şi... vezi să primească Medalia Lunii pentru expunere la pericol în timpul seviciului. Se întoarse către noul venit şi intră direct în subiect.

– Cadet Farthingworth, bătînd darabana pe birou, ştii ce este o predispoziţie la accidente?

– Da, domnule. Vocea lui Michael era moale, plîngăreaţă.

– Ştii? Bull Underwood era surprins.

– Da, domnule. Prima dată chestii ca o şcoală arzînd pînă la temelii nu m-au impresionat ca avînd legătură cu mine, dar cu cît trece timpul e şi mai rău şi, după ce s-a întîmplat cu prima mea prietenă, am început să fac investigaţii.

Comandantul suprem întrebă prudent:

– Ce i s-a întîmplat prietenei?

Mitchie se îmbujoră.

– Am dus-o la dans şi şi-a rupt piciorul.

Comandantul suprem tuşi semnificativ.

– Deci, în sfîrşit ai investigat.

– Da, domnule, spuse cu durere Michael. Şi am aflat că sînt predispus la accidente şi că asta se înrăutăţeşte în progresie geometrică. Sînt bucuros că aţi descoperit şi dumneavoastră, domnule, pentru că nu ştiam ce să fac. Acum dumneavoastră decideţi.

Comandantul suprem se simţi într-un fel uşurat. Poate nu era chiar aşa de rău cît se temuse.

– Ai vreo idee, Mitchie, ah...

–Spuneţi-mi Mitchie, dacă vreţi, domnule. Toţi îmi spun aşa.

– Ai vreo idee. Oricum ai făcut atîtea pagube Terrei cîte n-ar fi făcut o forţă de comando marţiană.

– Da domnule. Ar trebui, cred, să fiu împuşcat.

– Ce?

– Da, domnule. Sînt inutilizabil, spuse Mitchie, trist. Presupun, de fapt, că sînt cel mai inutilizabil soldat din cîţi există. Toată viaţa am dorit să fiu un om al spaţiului şi să-mi fac datoria luptînd cu marţienii. Ochii îi străluciră în spatele lentilelor.

– Aş fi...

Se opri şi aruncă o privire patetică comandantului suprem.

– Ce mai contează? Sînt un rebut. Un „Predispus la accidente". Singura ieşire e să mă lichidaţi.

Încercă să rîdă dispreţuitor, dar rîsul i se frînse. În spate, Bull Underwood auzi sticla ferestrei biroului crăpîndu-se fără vreo cauză evidentă. Tresări din nou, dar nu se întoarse.

– Îmi pare rău, domnule, spuse Mitchie. vedeţi? Singurul lucru de făcut, e să mă împuşcaţi.

– Uite, spuse grăbit Bull Underwood, ce ar fi să stai cîţiva metri mai încolo? Acolo, în partea aceea a camerei.

Îşi lărgi cravata.

– Sugestia ta a fost deja analizată, de fapt. Dar, datorita activităţii politice a tatălui tău, împuşcarea a fost înlăturată ca soluţie. Din senin, secretararobot începu să zică:

– Era încîlcit, cu fire despicate, răsucite şi învîrite în ghemotoc. Comandantul suprem strînse pleoapele cu putere şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Ce? întrebă, prudent.

– Buzunarele erau flufite ca dracu, zise secretararobot decisiv, şi tăcu.

– I-au sărit capacele, domnule, spuse, plin de solicitudine. S-a mai întîmplat în jurul meu.

– Cea mai bună bancă din sistem! protestă Underwood. O, nu!

– Ba da, domnule, se scuză Mitchie. Şi nu v-aş recomanda să încercaţi s-o reparaţi. Trei tehnicieni au fost electrocutaţi cînd eram... Secretararobot cînta.

– O, sublimă zi! La, la, la! La, la li!

– E complet aiurea, spuse Mitchie.

– Asta e mult prea sublim! zise Bull Underwood. Senator sau nu, alocaţii sau nu, cu mîinile mele te...

Cum făcu un pas mai mare înainte simţi carpeta cedînd sub el. Se agăţă cu disperare de o margine a biroului şi auzi călimara şi carafa spărgîndu-se pe birou. Mitchie sări să-l ajute.

– Stai acolo! urlă Bull Underwood, ţinînd un colţ al biroului cu o mînă scuturînd-o pe cealaltă făcută pumn. La naiba, ieşi afară!

Cerneala începu să curgă de pe birou pe ţeasta lui bărbierită. Ceea ce nu avu darul să-l răcorească.

– Nu-i uşor să te distrugă cineva! Aş nimici un regiment dacă aş încerca să formez un pluton de execuţie. Ar...

Deodată, se opri şi cînd vorbi din nou vocea-i era subţire ca ţipătul unei păsări.

– Cadet Farthingworth, anunţă, după o considerabilă deliebrare din partea mea, te-am ales să duci la bun sfîrşit cea mai hazardată operaţie pe care forţele Terrei au încercat-o în ultimii 100 de ani. Dacă va reuşi, acest efort va duce, fără îndoială la sfîrşitul acestui război.

– Pe mine domnule? întrebă Mitchie.

– Exact, spuse comandantul suprem Bull Underwood. Acest război durează de un secol, fără ca vreuna din părţi să obţină acel avantaj minim care înseamnă victoria. Cadet Farthingworth, ai fost ales să faci acel sacrificiu care va da Terei superioritate asupra marţienilor. Comandantul suprem îl privi sever.

– Da, domnule! Răspunse scurt Mitchie. Care sînt ordinele?

Bull Underwood îi zîmbi larg.

– Ai vorbit ca un adevărat erou al Forţelor Spaţiului ale Terrei. Pe spaţioportul din spatele acestei clădiri e o mică navă-spion. Te vei deplasa la navă şi vei decola cu destinaţia Marte. Odată ce aterizezi, ascunzi nava, şi-ţi croieşti drum spre capitala lor.

– Am înţeles, domnule! Şi apoi ce fac?

– Nimic, zise Bull Underwood c satisfacţie. Nu faci absolut nimic. Trăieşti doar, printre ei. Apreciez că prezenţa ta în capitala inamică va sfîrşi războiul în mai puţin de doi ani. Michael Farthingworth reuşi un salut formidabil.

– Da, domnule!

Deodată, o flacără izbucni în coşul de hîrtii.

Prin fereastra crăpată ajungeau la comandantul suprem zgomotele decolării navei – spion. La vreo nouă kilometri distanţă pîlpîirea unui rezervor în flăcări lumina cerul. Aşezat în biroul devastat, Underwood îşi frecţiona uşor încheietura.

– Singurul neajuns e că odată sfîrşit războiul va trebui să-l aducem înapoi.

Se lumină la faţă.

– Poate o să-l lăsăm acolo ca forţă de ocupaţie. Îi va împiedica să revină la condiţia de a mai încerca vreodată ceva.

Încercă să se ridice zicîndu-i secretareirobot.

– Spune-le să trimită ajutor medical.

– Feriţi-vă de sporovăitor! spuse acesta.

Traducere de Mihai Cranta

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025